

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ 5232553 ΤΡΙΤΗ 25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2001 ΑΡ.ΦΥΛ.376 ΔΡΧ.250/Ε 0,73

Η ΣΦΑΓΗ ΣΤΟ ΜΑΝΧΑΤΑΝ

ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ ΕΝΑ ΥΠΟΠΤΟΣ Η ΡΩΣΙΑ

Λένε μερικοί ότι η σφαγή των χιλιάδων αμάχων στο Μανχάταν είναι μια μορφή εκδίκησης των καταπιεσμένων λαών του γ' κόσμου. Όμως οι καταπιεσμένοι λαοί δεν σφάζουν λαούς, αλλά πολεμάνε στρατούς και καθεστώτα. Σε τέτοιους πολέμους υπάρχουν και αθώοι που σκοτώνονται, όμως εκείνοι που σφάζουν κατά χιλιάδες μαζικά και στοχευμένα αθώους αμάχους είναι φασίστες χιτλερικού τύπου, είναι τέρατα.

Οι φασίστες αξιοποιούν την καταπίεση των λαών από έναν ιμπεριαλιστή, αλλά δεν είναι προϊόν αυτής της καταπίεσης. Οι φασίστες είναι οι ίδιοι ιμπεριαλιστές και μάλιστα οι πιο βάρβαροι και οι πιο αρπακτικοί που υπάρχουν. Ο Χίτλερ δεν ήταν προϊόν της αγγλικής καταπίεσης πάνω στο γερμανικό λαό, αλλά προϊόν της μανίας του γερμανικού μονοπώλιου για παγκόσμια κυριαρχία.

Το ζήτημα που μπαίνει σήμερα είναι ένα: Που βρίσκεται ο νέος Χίτλερ; Ο νέος Χίτλερ βρίσκεται στο διεθνές κέντρο όλων εκείνων των οργανώσεων ή κρατών που σφάζουν μεθοδικά αμάχους στο όνομα ταξικών και εθνικών αγώνων. Δυνάμεις τέτοιου τύπου είναι η Χεζμπολάχ και η Χαμάς, και παραπίσω η Συρία και το Ιράν που τις κινούν, τέτοιου

τύπου είναι η ΕΤΑ, τέτοιου τύπου είναι η Σερβία που κατέσφαξε εκατοντάδες χιλιάδες αμάχους στη Βοσνία. Το διεθνές τους κέντρο είναι η Ρωσία που έχει σφάξει και βασανίσει φρικτά εκατοντάδες χιλιάδες αμάχους στην Τσετσενία.

Η Ρωσία των Πούτιν - Ζιουγκάνοφ είναι η χώρα με το φτωχό λαό, τα πιο σύγχρονα όπλα και την πιο αρπακτική και πλούσια ολιγαρχία. Για τα εγκλήματα τα δικά της και των φίλων της ο ελληνικός λαός ελάχιστα μαθαίνει, γιατί τα πολιτικά κόμματα είναι φιλορώσικα στην ηγεσία τους. Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός σήμερα, όπως και ο γερμανικός το '40, επειδή δεν έχει την οικονομική δύναμη να κυριαρχήσει στον κόσμο με πολιτικά μέσα, ετοιμάζεται να το κάνει με στρατιωτικά, δηλαδή μέσα από ένα παγκόσμιο πόλεμο. Η πάλη της Ρωσίας και των κρατών που την ακολουθούν ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό δεν είναι δημοκρατικού, αλλά φασιστικού τύπου, όπως ήταν και η πάλη του Χίτλερ ενάντια στην Αγγλία το '40.

Μόνο λοιπόν μια τέτοια υπερδύναμη που επιπλέον μπορεί να παριστάνει τον ψόφιο κοριό, είναι σε θέση να καθοδηγήσει την οργάνωση μιας τόσο μεγάλης σφαγής στην καρδιά των ΗΠΑ, να ελέγξει τις πολιτικές συνέπειες της και ταυτόχρονα να καλυφθεί.

Μόνο αυτή η υπερδύναμη έχει όφελος να προκαλέσει μια αμερικάνικη επίθεση στη μό-

νη αντιρώσικη κυβέρνηση του μουσουλμανικού κόσμου, όπως εκείνη των κατά τα άλλα αντιδραστικών μουλάδων του Αφγανιστάν, ώστε να καταλάβει τελικά αυτό το κράτος η ίδια. Το μεγάλο όνειρο των νέων, όπως και των παλιών Τσάρων ήταν πάντα να βγουν στον Ινδικό Ωκεανό. Αν οι ΗΠΑ βομβαρδίσουν το Αφγανιστάν τότε την εξουσία στην Καμπούλ θα την καταλάβει τελικά η αφγανική αντιπολίτευση. Αυτή, με το όνομα “συμμαχία του Βορρά”, βρίσκεται τώρα κάτω από την ηγεμονία της Ρωσίας, αφού λίγο πριν την επίθεση στο Μανχάταν δολοφονήθηκε ο μόνος ηγέτης της που θα μπορούσε να αντισταθεί στα ρώσικα σχέδια: ο ήρωας της αφγανικής αντίστασης Μασούντ.

Τέτοιες γιγαντιαίες προβοκάτσιες μπορεί να τις πραγματοποιεί μόνο ένα κράτος που για να βρει άλλοθι να επιτεθεί στην Τσετσενία, έθαψε στα ερείπια δύο πολυκατοικιών εκατοντάδες πολίτες του. Η Ρωσία των νέων Τσάρων είναι ο μεγαλύτερος προβοκάτορας όλων των εποχών.

Όποιοι και να είναι οι φυσικοί αυτουργοί της σφαγής του Μανχάταν, από πολιτική άποψη και στο οργανωτικό της βάθος είναι απίθανο να λείπει απ' αυτήν η ρώσικη υπερδύναμη.

(Το παραπάνω κείμενο είναι το κείμενο της εφημερίδας τοίχου με τον ίδιο τίτλο που τύπωσε στις 16 Σεπτέμβρη η ΟΑΚΚΕ)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ο βασικός ύποπτος και οι στρατηγικές συνέπειες της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν (σελ.7)
- Έρευνα - τεχνολογία και σοσιαλφασισμός (σελ.6)
- Η αντιρατσιστική διάσκεψη στο Ντερμπάν (σελ.5)
- Η αντιπαγκοσμιοποίηση δεν "πάει Κίνα" (σελ.19)

Άδλιες ελληνικές αντιδράσεις

Η ελληνική κυβέρνηση εμφανίζεται να βρίσκεται στο πλευρό της Αμερικής, αλλά οι θέσεις της είναι απόλυτα εναρμονισμένες με τις θέσεις της Ρωσίας. Στη συγκεκρι-

μένη περίπτωση η ταύτιση εκφράζεται σε δύο βασικά σημεία: πρώτον, επίθεση μόνο υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, δηλαδή του Συμβουλίου Ασφαλείας, δηλαδή της Ρωσίας και

της Κίνας, και δεύτερον, όταν γίνει επίθεση η Ελλάδα δεν θα εμπλακεί με δικά της στρατιωτικά μέσα

συνέχεια στη σελ. 2

Στο κενό ο δερινός ελιγμός του Λαλιώτη

Η αρχική εκτίμηση της Επιτροπής Αγώνα των Λιπασμάτων ότι η πρωτοβουλία του Λαλιώτη να καλέσει τους απολυμένους να καταθέσουν τροπολογία στη Βουλή για την αποκατάστασή τους, είχε στόχο τον αποπροσανατολισμό και τη διάσπαση του αγώνα των απολυμένων, επιβεβαιώθηκε στις 12 Σεπτέμβρη όταν απορρίφθηκε τελικά η τροπολογία που κατατέθηκε από τον υπουργό Γεωργίας Ανωμερίτη.

Η εκτίμηση αυτή της Επιτροπής Αγώνα βασίστηκε κυρίως στο ότι ο Λαλιώτης θα επιχειρούσε να πείσει τους απολυμένους ότι η τροπολογία δεν περνάει γιατί σκοντάφτει στη Βάσω Παπανδρέου. Τότε οι απολυμένοι θα έστρεφαν όλα τα πυρά τους στην τελευταία, ενώ ο κύριος υπεύθυνος για το κλείσιμο του εργοστασίου και αυτός που μπορεί να κάνει την αποκατάσταση, ο Λαλιώτης θα έμενε στο απυρόβλητο. Επίσης, υπήρχε και το ενδεχόμενο μετά την απόρριψη της τροπολογίας να απογοητευόνταν τόσο πολύ οι απολυμένοι ώστε να σταματήσουν κάθε αγώνα, το οποίο και πάλι θα εξυπηρετούσε τον Λαλιώτη.

Τη Δευτέρα 3 Σεπτέμβρη ένα μήνα ακριβώς από την πρώτη συνάντηση (δες προηγούμενο φύλλο Ν.Α.) και λίγες μέρες πριν από τη συζήτηση στη Βουλή, η Επιτροπή Αγώνα πήγε στο ΥΠΕΧΩΔΕ και συνάντησε τον Λαλιώτη για να του

παραδώσει την κατατεθειμένη τροπολογία στο νομοσχέδιο του Υπουργείου Γεωργίας και να τον ρωτήσει αν θα τη στηρίξει όπως υποσχέθηκε. Η απάντηση ήταν: “τα έχω όλα τακτοποιήσει, η υπόσχεση μου γίνεται πραγματικότητα”. Σε νέα ερώτηση: “για το διορισμό 300 περίπου ατόμων στο δημόσιο τομέα που είναι δύσκολη υπόθεση, έχετε πάρει τα ανάλογα μέτρα Υπουργέ, στην κυβέρνηση στους αρμόδιους Υπουργούς και στους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ;” Η απάντηση ήταν “τα έχω τακτοποιήσει, να χωρίσουμε σήμερα χαμογελαστοί”.

Αυτή η επαφή αναπτέρωσε τις ελπίδες όλων ότι κάτι μπορεί να γίνει με την τροπολογία. Οι εντυπώσεις που δημιούργησε έφεραν στους απολυμένους αισιοδοξία.

Τελικά, η άρνηση του Ανωμερίτη στη Βουλή να συζητηθεί η τροπολογία έθαψε τις ελπίδες των απολυμένων για άμεση αποκατάσταση. Είναι χαρακτηριστικό ότι

όταν ήρθε η ώρα για τη συζήτηση της τροπολογίας στη Βουλή από τους βουλευτές που την υπέγραψαν παρών ήταν μόνο ο Αν. Νεράντζης της ΝΔ. Κανένας βουλευτής του ΠΑΣΟΚ δε βρισκόταν στην αίθουσα. Οι ίδιοι είπαν ότι δεν μπορούσαν να συμμετέχουν στη συνεδρίαση γιατί δεν ήταν μέλη του θερινού τμήματος. Αλλά η αλήθεια είναι ότι αφενός κανένας δεν θα τους εμπόδιζε να παραστούν, και αφετέρου σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο Σύνταγμα διαδικασία όχι μόνο μπορούσαν να βρίσκονται εκεί αλλά είχαν και δικαίωμα λόγω αφού είχαν καταθέσει τροπολογία.

Ο εμπαιγμός του Λαλιώτη αποκάλυψε παραπέρα στους απολυμένους τον πολιτικό του χαρακτήρα. Η προσπάθειά του όμως να διασπάσει τον αγώνα τους και να τον στρέψει αλλού έπεσε στο κενό. Έκθετος πια βρέθηκε αντιμέτωπος με την οργή των απολυμένων που σε συνέλευση της Επιτροπής Αγώνα στο ΕΚΠ αποφάσισαν να δυναμώσουν την καταγγελία του Λαλιώτη.

Βάζοντας σε εφαρμογή αυτή την απόφαση, αντιπροσωπεία της Επιτροπής επισκέφθηκε το ΥΠΕΧΩΔΕ στις 14 Σεπτέμβρη για να διαμαρτυρηθεί για τον εμπαιγ-

μό και να δηλώσει ότι η επόμενη κίνηση για την αποκατάσταση θα είναι αποκλειστικά του υπουργού. Ο Λαλιώτης άνοιξε για μία ακόμα φορά τις πόρτες παρόλο που δεν υπήρχε ούτε ζητήθηκε προγραμματισμένη συνάντηση, γεγονός που φανερώνει την αδύναμη θέση στην οποία έχει φέρει το κίνημα των απολυμένων ο ουσιαστικός ηγέτης του ΠΑΣΟΚ. **Σ’ αυτή τη συνάντηση ο Λαλιώτης είχε το πρωτοφανές θράσος να πει μπροστά στους απολυμένους ότι ο ίδιος δεν τους υποσχέθηκε ότι θα περάσει η τροπολογία αλλά τους είπε πως θα προσπαθούσε να την περάσει και δεν τα κατάφερε!**

Οι απολυμένοι τον κατάγγειλαν για τη στάση του και αποχώρησαν δηλώνοντας του ότι την επόμενη τροπολογία θα την καταθέσει ο ίδιος και ότι αυτοί θα συνεχίσουν τον αγώνα τους. Η πρώτη απάντησή τους δόθηκε την ίδια μέρα με μαζική συγκέντρωση-διαμαρτυρία κάτω από το γραφείο του Λαλιώτη στη Νίκαια και πορεία στους δρόμους της περιοχής με διαρκή συνθήματα ενάντια στον εμπαιγμό. Συμμετείχαν πάνω από 70 απολυμένοι. Ο θερινός ελιγμός του Λαλιώτη απέτυχε οικτρά.

Πως μεθοδεύτηκε η απόρριψη της τροπολογίας στη Βουλή

Την Τετάρτη 12 Σεπτέμβρη 2001 συζητήθηκε στη Βουλή η τροπολογία για την αποκατάσταση των απολυμένων των Λιπασμάτων.

Το κείμενο της τροπολογίας είχε κατατεθεί τρεις φορές στην αρμόδια Επιτροπή της Βουλής επειδή οι βουλευτές που το είχαν υπογράψει το κατάθεσαν χωριστά. Έτσι υπήρχε το κείμενο που υπέγραψαν οι βουλευτές της ΝΔ, Αν. Νεράντζης και Βασ. Μπαρμπαντιάννης οι οποίοι κατάθεσαν πρώτοι στις 31/8/2001 και έλαβε γενικό αριθμό πρωτοκόλλου 649 και ειδικό 29. Ακολούθησαν οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, Γ. Διαμαντίδης, Π. Κρητικός, Δ. Λιντζέρης και Εμ. Μπεντενιώτης που κατάθεσαν στις 3/9/2001 και το κείμενο τους έλαβε γενικό αριθμό πρωτοκόλλου 655 και ειδικό 35. Επίσης οι βουλευτές του Συνασπισμού, Π. Λαφαζάνης και Αικ. Ξηροτύρη κατάθεσαν την ίδια μέρα και το κείμενό τους έλαβε γενικό αριθμό πρωτοκόλλου 654 και ειδικό 34. Τα κείμενα που κατατέθηκαν ήταν πανομοιότυπα και αποτελούνταν από την εισηγητική έκθεση και την προτεινόμενη τροπολογία που είχε συντάξει η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων.

Η συνεδρίαση της Βουλής ξεκίνησε με την τοποθέτηση εκπροσώπων κομμάτων και βουλευτών πάνω στα άρθρα του νομοσχεδίου του υπουργείου Γεωργίας για το “Εθνικό Σύστημα Προστασίας της Αγροτικής Δραστηριότητας και άλλες ρυθμίσεις θεμάτων αρμοδιότητας του υπουργείου Γεωργίας”.

Τη συζήτηση παρακολούθησαν γύρω στα είκοσι μέλη της Επιτροπής Αγώνα.

Αφού τελείωσε η επεξεργασία και η ψήφιση των άρθρων και των τροπολογιών που είχε καταθέσει ο ίδιος ο Ανωμερίτης είτε μόνος του είτε με συναρμόδιους υπουργούς, έφθασε η ώρα να συζητηθούν οι λεγόμενες βουλευτικές τροπολογίες. Μία βουλευτική τρο-

πολογία για να υιοθετηθεί από τη Βουλή πρέπει πρώτα να πάρει την έγκριση του αρμόδιου υπουργού, ο οποίος στην περίπτωση αυτή ήταν ο Ανωμερίτης.

Οι τροπολογίες διακρίθηκαν από το προεδρείο σε εκπρόθεσμες και εμπρόθεσμες. Ως εκπρόθεσμες θεωρήθηκαν αυτές που είχαν πάρει γενικό αριθμό μετά το 660. Η κατάθεση και των τριών πιο πάνω κειμένων που αφορούσαν την αποκατάσταση των απολυμένων κρίθηκε εμπρόθεσμη από το προεδρείο. Ρωτήθηκε λοιπόν ο Ανωμερίτης από τον προεδρεύοντα του ΠΑΣΟΚ, Π. Σγουριδίδη: “Από τις εμπρόθεσμες τροπολογίες των βουλευτών θα κάνετε καμία δεκτή κύριε υπουργέ;” Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε η φωνή του Αν. Νεράντζη από τα έδρανα: “Τι θα γίνει με την τροπολογία για τα λιπάσματα, κύριε Υπουργέ;” Και η απάντησή του Ανωμερίτη ήταν ότι δεν θα κάνει καμία δεκτή γιατί: “οι περισσότερες τροπολογίες, αν όχι όλες, αφορούν σε μονιμοποιήσεις προσωπικού που έχει απολυθεί είτε γιατί έπαψαν να υπάρχουν οι επιχειρήσεις είτε για άλλους λόγους είτε γιατί έκλεισαν... Οι τροπολογίες αφορούν, πρώτον, άλλα Υπουργεία και άλλους Υπουργούς. Δεύτερον, δεν έχουν έκθεση (σσ. εννοεί του λογιστηρίου του κράτους). Και φυσικά αυτές που έχουν σχέση με προσωπικό αντικείμενται πλέον στο άρθρο 103 του Συντάγματος”.

Ο Πρόεδρος έβαλε το πλαίσιο της συζήτησης λέγοντας ότι **μπορούν να συζητηθούν μόνο οι τροπολογίες που δεν έχουν δαπάνη γιατί δεν υπήρχε για καμία έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του κράτους**. Φάνηκε εκεί ότι ακόμα και γι’ αυτές τις τροπολογίες που είχαν κατατεθεί δύο μήνες περίπου πριν δεν είχε επιμεληθεί το Γενικό Λογιστήριο να συντάξει έκθεση, το οποίο σημαίνει ότι για καμία από αυτές δεν υπήρχε θετική στάση του υπουργού. Στη συνέχεια πή-

ραν το λόγο οι βουλευτές για τις τροπολογίες που δεν έχουν δαπάνη. Ζήτησε το λόγο ο Νεράντζης και ακολούθησε ο εξής διάλογος:

“ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ: Κύριε Νεράντζη, για ποια τροπολογία θα μιλήσετε;

ΑΝ. ΝΕΡΑΝΤΖΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, θα μιλήσω για την τροπολογία με γενικό αριθμό 649 και ειδικό 29.

ΠΡ: Μισό λεπτό να τη δούμε.

ΑΝ: Είναι απ’ αυτές που αρνήθηκε ο κύριος Υπουργός να δεχθεί, αλλά εν πάση περιπτώσει ας κατατεθούν και μερικά πράγματα.

ΠΡ: Αυτή προϋποθέτει κόστος, έχει δαπάνη.

ΑΝ: Για ένα λεπτό μόνο.

ΠΡ: Αν σπάσω τον κανόνα, θα πρέπει να δώσω το λόγο σε όλους τους υπόλοιπους συναδέλφους.

ΑΝ: Θα είχα ήδη τελειώσει. Έχει υποσχεθεί ο Υπουργός κ. Λαλιώτης να το λύσει το θέμα. Η Κυβέρνηση επανειλημμένως δεσμεύτηκε...

ΠΡ: Κύριε Νεράντζη, έχει κόστος η τροπολογία αυτή. Έχετε δίκιο, αλλά δεν μπορεί να συζητηθεί.

ΑΝ: Έχω δίκιο, αλλά πού να το βρω το δίκιο; Αν δεν το βρω εδώ, πού θα το βρω;”

Ο Νεράντζης συνέχισε να μιλάει με κλειστό το μικρόφωνο. Αυτή η στιχομυθία απόδειξε με τον καλύτερο τρόπο **πόσο αρνητικό κλίμα είχε διαμορφωθεί** για την τροπολογία η οποία αντιμετωπίστηκε σαν κουρελόχαρτο στην κυριολεξία. Γι’ αυτό το λόγο άλλωστε δε βρέθηκε κανένας βουλευτής του ΠΑΣΟΚ να την υποστηρίξει. Αποκαλύφθηκε ολοκληρωτικά ο εμπαιγμός του Λαλιώτη.

Λίγο μετά ζήτησε το λόγο ο Κουβέλης. Άρχισε πάλι το ίδιο σκηνικό όμως ο Κουβέλης με τον αέρα του εκπροσώπου ενός κόμματος

που ετοιμάζεται να γίνει συνεταιρικός στην κυβερνητική εξουσία, είχε πολύ πιο θετική αντιμετώπιση από το προεδρείο:

“Φ. ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, και αυτή η τροπολογία στην οποία θα αναφερθώ εγώ, έχει κόστος ποικιλόμορφο. Έχω όμως το δικαίωμα να μιλήσω ανεξαρτήτως της υπάρξης κόστους.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ: Ναι, αλλά όμως...

Φ. Κ: Σας παρακαλώ πολύ!

ΠΡ: Σας παρακαλώ και εγώ όμως, κύριε Κουβέλη. Τότε θα έπρεπε να δώσω το λόγο και στον κ. Στρατηλάτη.

Φ.Κ: Αναφέρομαι στην τροπολογία 654.

Θα πρέπει να ακούσετε, κύριε Πρόεδρε. Καλόπιστο διάλογο κάνουμε και με τον κύριο Υπουργό, πολλώ δε μάλλον.

ΠΡ: Είμαι υποχρεωμένος να εφαρμόσω τον Κανονισμό.

Φ.Κ: Είναι η τροπολογία με γενικό αριθμό 654 και ειδικό 34. Άκουσα την άποψή σας.

ΠΡ: Κύριε Κουβέλη...

Φ.Κ: Μισό λεπτό, κύριε Πρόεδρε. Δεν είμαι από εκείνους που σας απασχολούν χωρίς λόγο. Είναι η ρύθμιση θεμάτων επαναπόσληψης των απολυθέντων από τα Συνεταιριστικά Ελληνικά Λιπάσματα ΑΕ, ΣΥΕΛ, ΑΕ. Κύριε Υπουργέ, άκουσα την άποψή σας ότι δεν θα δεχθείτε καμία τροπολογία. Πρόκειται όμως για μια δραματική κατάσταση. Διάφορα κυβερνητικά στελέχη και όχι μόνο, υιοθετώντας το δίκαιο αίτημα αυτών των ανθρών που απολύθηκαν έχουν υποσχεθεί διάφορα. Θα σας παρακαλέσω με βάση την προηγούμενη δήλωσή σας να το εξετάσετε το θέμα. Αξίζει τον κόπο. Έχουν δημιουργηθεί

ΕΡΕΥΝΑ-ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

Μέχρι τη συμμετοχή της χώρας στα ερευνητικά Ευρωπαϊκά προγράμματα, πριν μια εικοσαετία περίπου, η έρευνα λήμναζε στα γνωστά βαλτοτόπια όλων των μισοανεπτυγμένων ή υπανάπτυκτων χωρών.

Η απουσία βαριάς βιομηχανίας και μη-χανοκατασκευής και η δευτερεύουσα θέση της χώρας στο διεθνή καταμερισμό της εργασίας είχαν σαν συνέπεια μία έρευνα χωρίς σημασία για την παραγωγή. Ένας μικρός αριθμός ασήμαντων ερευνητικών κέντρων συντηρούνταν με κρατικές χρηματοδοτήσεις και με ελάχιστα ιδιωτικά κεφάλαια, χωρίς σύνδεση με την παραγωγή. Η έρευνα της εποχής αυτής είχε περισσότερο το χαρακτήρα της συμμετοχής της χώρας στην παγκόσμια πνευματική δημιουργία με μικρές προσδοκίες ανάδειξης των επιστημόνων στο παγκόσμιο επιστημονικό στερέωμα. Οι ερευνητές, άτομα με μεράκι για την δουλειά τους, είχαν κυρίως ως στόχο τους τη δημοσίευση επιστημονικών εργασιών σε διεθνή περιοδικά για τη βελτίωση της επιστημονικής τους θέσης. Διάλεγαν με απόλυτη ελευθερία τα επιστημονικά τους αντικείμενα και διεκπεραίωναν το ερευνητικό τους έργο ανεξάρτητοι στην πραγματικότητα από τις εργασιακές σχέσεις και τις απαιτήσεις της παραγωγής.

Ο χαρακτήρας αυτής της έρευνας ήταν λοιπόν κατ' ανάγκη ακαδημαϊκός. Ένας άλλος ρόλος αυτών των ερευνητικών κέντρων ήταν η μεταφορά τεχνολογίας και τεχνολογίας από τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, η παρακολούθηση της θέσης της χώρας στον παγκόσμιο τεχνολογικό καταμερισμό και η παροχή συμβουλών στις διάφορες κυβερνήσεις. Ίδια κατάσταση επικρατούσε και στα πανεπιστήμια. Με τη συμμετοχή της χώρας στο Α' Κ.Π.Σ. και στο πρώτο ανταγωνιστικό Ευρωπαϊκό πλαίσιο για την έρευνα και την τεχνολογία ξεκίνησε η δημιουργία των ερευνητικών υποδομών και η μαθητεία των ερευνητών, που συνεχίζεται σήμερα στην ώριμη μορφή της με το Γ' Κ.Π.Σ. και το 5ο ευρωπαϊκό πλαίσιο ανταγωνιστικής έρευνας. Έτσι γεννήθηκε η έρευνα σ' αυτή τη χώρα που θεσμοθετήθηκε με το νόμο 1514/85 και είναι πια κομμάτι της έρευνας της Ε.Ε.

Μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, με την κυριαρχία των ΗΠΑ, παρατηρείται μία τεχνολογική έκρηξη που οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στη στρατιωτική έρευνα και στη μετατροπή των ΗΠΑ σε υπερδύναμη, ρυθμιστικό κέντρο του παγκόσμιου καπιταλισμού. Η απόλυτη κυριαρχία των μονοπωλίων στην παραγωγή βιομηχανικών προϊόντων συνυφαίνεται με την παραγωγή υψηλής τεχνολογίας και τον απόλυτο έλεγχο της από αυτά σε παγκόσμια κλίμακα. Η συγκέντρωση τεράστιων ερευνητικών κεφαλαίων στα μητροπολιτικά κέντρα, συγκέντρωση που είναι απαραίτητος όρος για ικανοποιητικές αποδόσεις της έρευνας, κυριαρχούσε έναντι της αδυναμίας των μικρών σε οικονομικό μέγεθος ή φτωχών χωρών να συγκεντρώσουν την ελάχιστη κρίσιμη μάζα ερευνητικού κεφαλαίου που απαιτούνταν για την παραγωγή νέας τεχνολογίας. Αλλά ακόμη και όταν αυτό συνέβαινε ακολουθούσε η εξαγορά της νέας τεχνολογίας ή των ε-

ρευνητικών αποτελεσμάτων που οδηγούσαν σ' αυτή από τα μονοπώλια, αφού δεν υπήρχε η βιομηχανία σ' αυτές τις χώρες για την εκμετάλλευσή της. Οι ΗΠΑ επικεφαλής του καπιταλιστικού κόσμου απορροφούσαν όλους τους αξιόλογους ερευνητές του πλανήτη. Ήταν το κυρίαρχο κέντρο εκμετάλλευσής της πνευματικής δημιουργίας όλου του κόσμου.

Τη δεκαετία του 1970 με τις μεγάλες αυξήσεις των τιμών του πετρελαίου παρατηρείται κάθεται μείωση των ποσοστών του κέρδους. Την ίδια περίοδο ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βρίσκεται σε κάμψη. Έχει δεχτεί τα χτυπήματα της εθνικο-απελευθερωτικής πάλης των λαών και περνάει πολιτική κρίση. Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα κλυδωνίζεται επικίνδυνα. Η διέξοδος θα ήταν είτε η σύγκρουση με τις εργατικές τάξεις των ανεπτυγμένων χωρών, είτε η προσφυγή στην επαναστατικοποίηση των μέσων και των μεθόδων παραγωγής. Η πρόσφατη αντιφασιστική και αντιιμπεριαλιστική πάλη των λαών και οι δημοκρατικές τους κατακτήσεις απαγόρευαν την πρώτη λύση. Δεν έμενε στο ανεπτυγμένο κεφάλαιο της Δύσης παρά η δεύτερη. Προϋπόθεση για την ανάπτυξη της παγκόσμιας καπιταλιστικής αγοράς γίνεται η εισαγωγή της πιο σύγχρονης τεχνολογίας σε όλα τα επίπεδα της παραγωγής και της κυκλοφορίας. Πρόκειται για την ανάπτυξη του ίδιου του καπιταλισμού, πρώτα και κύρια των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων, που συμπαρασύρει και τις άλλες χώρες. Αυτή η πολιτική δεν είναι στο ξεκίνημά της η πολιτική των κανονιοφόρων. Πρόκειται για την κεφαλαϊκή σύνθεση που το τεχνολογικό της μέρος αυξάνεται σε σχέση με το κεφάλαιο που διατίθεται στους μισθούς και πραγματοποιείται κατ' αρχή στα μητροπολιτικά κέντρα.

Ο σοσιαλισμός εξισώνει την τεχνολογική επανάσταση με το σύστημα του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού μέσα στο οποίο πραγματώνεται αυτή και με την ιμπεριαλιστική επέμβαση, πολιτική στρατιωτική και οικονομική. Εμφανίζει την τεχνολογία αυτή καθ' εαυτή η έχει χαρακτηριστικά του συστήματος. Θεωρεί αυτή καθ' εαυτή την νέα τεχνολογία ιμπεριαλιστική. Μέχρι τη δεκαετία του 1970 η παλιά τεχνική βάση της παραγωγής, παλιά σε σύγκριση με τη σημερινή που είναι ένα μίγμα νέων και παλιών τεχνολογιών με κυρίαρχη τάση την αντικατάσταση των παλιών τεχνολογιών, αντανάκλασε όπως ήταν φυσικό το επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και της ίδιας της τεχνολογίας. Τα ιδιαίτερα γνωρίσματά της ήταν οι μεγάλες απώλειες ενέργειας και πρώτων υλών με σοβαρές επιπτώσεις στο περιβάλλον, η ένωση τεράστιων ποσοτήτων μέσων παραγωγής και εργατικής δύναμης στο ίδιο εργοστάσιο σαν προϋπόθεση για να πραγματοποιηθεί η αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, ο μεγάλος βαθμός συνεργασίας για την παραγωγή με ορισμένο τρόπο, με την παράταξη

δηλαδή των εργατών με στρατιωτικό τρόπο με τη γνωστή μέθοδο της αλυσίδας και την ύπαρξη στρατιωτικής πυραμιδικής διοίκησης σ' όλη την κλίμακα της παραγωγής. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του εργοστασίου της Ford στο Νητ-τρίτ με 100.000 εργάτες που από τη μία άκρη έμπαινε σιδηρο-μέταλλευμα και από την άλλη έβγαιναν αυτοκίνητα.

Παρόμοια ήταν και η τεχνική βάση της σοσιαλϊμπεριαλιστικής ΕΣΣΔ αλλά σ' ένα κατώτερο επίπεδο, με ένα κύριο χαρακτηριστικό την κατανάλωση κάρβουνου αντί του ανώτερου τεχνολογικά πετρελαίου που κατανάλωνε η Δύση. Με διαφορετικό τρόπο μπορούμε να πούμε ότι η τεχνολογία της δεκαετίας του 1970 αντανακλούσε το μέτρο της ικανότητας των επιστημόνων να μετατρέψουν σε τεχνολογικές εφαρμογές την ανεξάντλητη θεωρητικά σε τέτοιου είδους εφαρμογές υπάρχουσα επιστημονική γνώση για τη δομή της ύλης, τον ίδιο το βαθμό μετατροπής αυτής της γνώσης στις εφαρμογές, την καταλήστευση των πρώτων υλών των εξαρτημένων χωρών και όλου του πλανήτη επιβαρύνοντας και το περιβάλλον περισσότερο σε σύγκριση με τη σημερινή τεχνολογία. Η αντίστοιχη οργάνωση της εργασίας είναι στρατιωτικού τύπου συμβατή και με την σκοπιμότητα της ίδιας της λειτουργίας της τεχνολογίας.

Την ίδια περίοδο η πολιτική δημοκρατία έχει υποστεί συντριπτικά πλήγματα σε όλο τον πλανήτη κύρια από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Το δυτικό μονοπώλιο έχει φέρει στα όρια της εκμετάλλευσής τους τις δυνατότητες της τρέχουσας τεχνολογίας καθώς και την εργατική δύναμη με σκοπό την συνεχή αύξηση της παραγωγικής δύναμης της εργασίας. Σαν παράδειγμα η ταχύτητα της αλυσίδας στα εργοστάσια της Ford είχε φτάσει σε τέτοιο ύψος που λίγοι εργάτες παρέμεναν πάνω από μερικούς μήνες. Η συνολική κάμψη του καπιταλισμού ρίχνει τα ποσοστά του κέρδους και οι εξισωτικές τάσεις αυτών των ποσοστών υποδηλώνουν την κάμψη του ανταγωνισμού, αυτής της λειτουργίας που διατηρεί το σύστημα ζωντανό. Οι καινοτόμες ιδέες μετατροπής της επιστήμης σε τεχνολογία εμφανίζονται σπανιότερα αφού οι ευκολότερες από αυτές έχουν εξαντληθεί στα πρώτα χρόνια της ορμής του συστήματος μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Έτσι η παλιά τεχνολογία συνδεδεμένη με την κοντοπρόθεση έρευνα, την άμεσα εφαρμοσμένη με τον αδρανειακό τρόπο κίνησής της, ελκόμενη από μια παραγωγή σε κάμψη δεν μπορεί να δώσει νέα προϊόντα που θα αυξήσουν την παραγωγική δύναμη της εργασίας και θα αναζωογονήσουν τον ανταγωνισμό.

Η πολιτική ανοίγματος των αγορών, η υποχώρηση των μεγάλων ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων συνυφασμένες με μια μεγάλη προσπάθεια εκμετάλλευσής της μεσοπρόθεσμης και της μακροπρόθεσμης έρευνας πάνω στο σώμα ολόκληρης της γνώσης εμπλουτισμένης με τη θεωρία της καταστροφής, τη θεωρία του χάους, την κυβερνητική κλπ. όπου πλεονεκτούσαν οι ΗΠΑ έναντι της Ευρώπης και της Ιαπωνίας

και με κινητήρα την πληροφορική και την τεχνολογία επικοινωνιών οδήγησε, μεταξύ των άλλων εξελίξεων, στην σημαντική τεχνολογική έκρηξη. Το ανταγωνιστικό τεχνολογικό πλεονέκτημα και οι αντίστοιχες μέθοδοι παραγωγής εγκαθιδρύθηκαν σε μια παγκόσμια αγορά πλανητικών σχεδόν διαστάσεων μέσα σε ένα νέο πολιτικό περιβάλλον αυτό του σχετικού αστικού πολιτικού δημοκρατισμού, απαραίτητη προϋπόθεση της αναπτυσσόμενης ελεύθερης οικονομίας. Το νέο βήμα γέννησε τις σύγχρονες τεχνολογίες της πληροφορικής και των επικοινωνιών, της ηλεκτρονικής των νέων εργαλειομηχανών, της αεροναυπηγικής της βιοτεχνολογίας κλπ.

Η νέα τεχνολογία εκμεταλλεύεται πια την επιστημονική γνώση που εισέρχεται σε πολύ μικρότερες χωρικές και χρονικές διαστάσεις και αυξάνει εκρηκτικά το πεδίο των εφαρμογών της. Όλα συνηγούν, μπροστά στα μάτια του αστού, υπέρ του άπειρου χαρακτήρα της ύλης και του άπειρου βαθμού αλληλεξάρτησής της, αυτού που έχουν αναπτύξει οι κλασσικοί του μαρξισμού και που με πάθος πολέμησαν τα προηγούμενα χρόνια. Οι διανοούμενοι ξεθάβουν το θεώρημα της μαθηματικής λογικής του Godel που αντανάκλα στο επίπεδο της λογικής την απειρότητα της αλληλεξάρτησης των μορφών της ύλης για να δώσουν λογικές ερμηνείες, αλλά και κουράγιο στους εργοδότες τους για τη δυνατότητα του μεγάλου εγχειρήματος. Διαλεκτικότερος από ποτέ ο αστικός κόσμος που εκπροσωπεί το παραγωγικό κεφάλαιο, εξορμά σαν πραγματικός σκαπανέας δημιουργός και διευθυντής της παραγωγής, σίγουρος ότι έχει μπροστά του ένα άπειρο πεδίο εκμετάλλευσής της εργασίας ονειρευόμενος οριακά την κατάρτησή της από τα ρομπότ για να απαλύνει το άγχος του. Αυτές τις όμορφες στιγμές για να λαμπρύνει το κατόρθωμά του, ονειρεύεται την εξαφάνιση των πρώτων υλών από την παραγωγή με την παραγωγή άυλων αγαθών, όπως ονειρεύεται και μια διαρκή παγκόσμια ειρήνη αφού θα υπάρχει τάχα καπιταλισμός χωρίς αντιθέσεις, μόνο με καπιταλιστές χωρίς εργάτες και δίχως πρόβλημα πρώτων υλών. Η αστική τάξη βέβαια θέλει να φαντάζεται την εξουσία της αιώνια και την κοινωνία που θα κατευθύνει χωρίς αντιθέσεις, σαν παράδεισο.

Η νέα τεχνολογία βρίσκεται σε πολύ στενότερη σχέση με την επιστήμη από ότι η παλιά και αλληλοτροφοδοτούνται σε τέτοιο βαθμό ώστε να αποτελούν μια νέα ανώτερη ποιοτικά αδιάσπαστη ενότητα μέσα από το φως της οποίας επαναξιολογούνται και εντάσσονται σ' αυτή την ενότητα όλες οι προηγούμενες γνωστές επιστημονικές ανακαλύψεις. Η ανεκμετάλλευτη τεχνολογική επιστημονική γνώση που έχει συσσωρευτεί από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα είναι τεράστια. Αυτή ήταν η αντίφαση ανάμεσα στη θεωρία και την παλιά τεχνική. Σήμερα η δυ-

Ο βασικός ύποπτος και οι στρατηγικές συνέπειες της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν

Ποτέ μια τόσο μεγάλη σφαγή, όσο αυτή των χιλιάδων αθώων αμάχων του Μανχάταν δεν είχε τόσο κρυμμένο το δράστη της. Αυτό είναι που την κάνει ξεχωριστή από ιστορική άποψη και από αυτό το σημείο πρέπει να ξεκινήσει η πολιτική της ανάλυση.

Είναι γεγονός ότι αυτή η πελώρια ιδιομορφία συσκοτίζεται και αυτή με τη σειρά της από το γεγονός ότι το θύμα δείχνει με το δάχτυλο, και από την πρώτη στιγμή έναν θύτη. Αλλά δεν τον δείχνει με σιγουριά, ούτε με ψυχραιμία. Τον δείχνει με βιασύνη και ανασφάλεια. Ενώ δηλαδή το θύμα δεν μπόρεσε ούτε στοιχειωδώς να προβλέψει, οπότε και στοιχειωδώς να αμυνθεί στο χτύπημα, εξήγγειλε πόλεμο δίχως προηγούμενα να μελετήσει τα στοιχεία και να σκεφτεί βαθιά. Εξήγγειλε αμέσως πόλεμο ενάντια σε έναν δράστη για τον οποίο δεν μπόρεσε να επικαλεσθεί άμεσα και συντριπτικά στοιχεία ενοχής ώστε να βρει αμέσως πρόθυμους συμμάχους και να ξεπεράσει τη διεθνή δυσπιστία απέναντι στο στόχο και το είδος της ανταπάντησής του.

Όμως ότι και να λέει το θύμα, το μεγάλο ζήτημα παραμένει. Ο δράστης κρύβει την πολιτική του ταυτότητα. Ουδείς δηλαδή παραδέχεται ότι διέπραξε τη σφαγή. Αυτή είναι η διαφορά από τον κλασικό πόλεμο, όπου ο εχθρός είναι σαφής, αλλά και από την κλασική τρομοκρατία όπου πάλι ο τρομοκράτης ομολογεί την πολιτική του ταυτότητα, αλλά κρύβει την φυσική του ύπαρξη εντελώς π.χ. ΕΤΑ, "17N", κ.λπ. ή την καλύπτει μέσα στο πλήθος π.χ. Χαμάς, Τζιχάντ, Χεζμπολάχ κ.λπ.

ΜΟΝΟ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΤΗΝ ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΧΤΥΠΗΜΑΤΟΣ

Εδώ ο δράστης, ενώ δίνει ένα κολοσσιαίο χτύπημα πολεμικού τύπου, θέλει οπωσδήποτε να αποκρύψει ή για την ακρίβεια να συσκοτίσει την πολιτική πηγή του χτυπήματος. Σε μια τέτοια περίπτωση δεν είναι κύρια η αστυνομική έρευνα και η έρευνα των τεχνικών στοιχείων, αλλά η **πολιτική ανάλυση** που θα αποκαλύψει πρώτη την πηγή του χτυπήματος. Η αστυνομική έρευνα και η τεχνική ανάλυση το πολύ να δώσουν τον φυσικό αυτουργό, όμως είναι πολύ δύσκολο, σχεδόν αδύνατο να δώσουν τον ηθικό αυτουργό, δηλαδή την πολιτική πηγή του χτυπήματος. Σε τέτοιες περιπτώσεις είναι φυσικό η πολιτική ανάλυση να καθοδηγεί την αστυνομική και τεχνική έρευνα και όχι το αντίθετο.

Το πρώτο ερώτημα από το οποίο οφείλει να ξεκινήσει η πολιτική ανάλυση είναι το εξής: Ποιος βγαίνει πολιτικά ωφελημένος από το τεράστιο αυτό χτύπημα; Κάτι τέτοιο κρίνεται κυρίως από τις συνέπειές του.

Είναι δυνατό κρίνοντας από αυτό το πρίσμα

να πιστέψει κανείς ότι ο πρώτος στόχος της αμερικάνικης απάντησης, το Αφγανιστάν, είναι η πολιτική πηγή ή έστω η κύρια πολιτική πηγή του χτυπήματος; Είναι ικανοποιημένο το Αφγανιστάν από τη συνέπεια να δεχτεί τα συντονισμένα πολιτικά και στρατιωτικά πυρά όλου του ισχυρού Βορρά του πλανήτη, δηλαδή ενός μετώπου ΗΠΑ – Ρωσίας – Ευρώπης; Είναι δυνατόν μια ήδη διπλωματικά απομονωμένη χώρα, η πιο απομονωμένη του κόσμου, να επιδιώξει να αναμετρηθεί με το πιο ισχυρό μέτωπο του πλανήτη;

Μπορεί να αντιτάξει κανείς σ' αυτό ότι οι Ταλιμπάν δεν πρόβλεψαν ή δεν ήταν σε θέση να προβλέψουν αυτή την διεθνή συνέπεια του χτυπήματός τους. Όμως ήταν σε θέση οι Ταλιμπάν να δώσουν ένα τόσο αποτελεσματικό χτύπημα στην καρδιά μιας υπερδύναμης, μιας δύναμης δηλαδή που οι αντιδράσεις της επηρεάζουν τις παγκόσμιες εξελίξεις, χωρίς να μπορούν να εκτιμήσουν τη φύση και την κατεύθυνση αυτών των αντιδράσεων; Για να γκρεμιστούν οι πύργοι του Μανχάταν και να βομβαρδιστεί το Πεντάγωνο, εκτός από το να οργανωθούν 17 ψηλά ειδικευμένοι αυτόχειρες, χρειάζεται η πολύ καλή γνώση της πραγματικής κατάστασης του συστήματος της πολεμικής αεροπορίας και της αεράμυνας των ΗΠΑ. Ακόμα χρειάζεται μια πολύ καλή γνώση της κατάστασης και των δυνατοτήτων των αμερικάνικων μηχανισμών ασφάλειας αφού οι δράστες δεν δέχτηκαν το παραμικρό πλήγμα πριν ξεκινήσουν την σύνθετη και πολύ εκτεταμένη επιχείρησή τους. Είναι δυνατόν λοιπόν ένα τόσο ψηλό επίπεδο τεχνικής και στρατιωτικής προνοητικότητας να αντιστοιχεί σε μια τόσο άθλια πολιτική προνοητικότητα; Είναι δυνατόν αυτή η ιδιοφυής εκτέλεση να αντιστοιχεί άμεσα στο βάθεμα της πολιτικής απομόνωσης και της οικονομικής καταστροφής και της στρατιωτικής συντριβής του εκτελεστή; Κάτι τέτοιο εκτός από εξαιρετικά απίθανο θα έδινε και έναν ισχυρό τόνο γελοιότητας σε μια τέλεια τραγωδία.

Μα τότε, θα αναρωτηθεί κανείς, γιατί μια υπερδύναμη με τα άπειρα "Think tank" της (τις δεξαμενές σκέψης της) αντιδρά έτσι; Γιατί ο επίσημος συλλογισμός της είναι ο εξής: Ο εχθρός δεν είναι απλά το Αφγανιστάν, ούτε αυτοί καθαυτοί οι Ταλιμπάν, ούτε καν ο Μπιν Λάντεν σαν πρόσωπο. Είναι λένε το δίκτυό του, η οργάνωση Αλ Κάϊντα. Η πηγή του χτυπήματος δεν είναι ακριβώς μια χώρα, αλλά ένα δίκτυο. Ένα δίκτυο που οι οργανώσεις του ξαπλώνονται σε μια σειρά από κράτη (σε εξήντα τα ανέβασε ο αμερικανός υπουργός άμυνας) και το οποίο ζει επειδή κάποια κράτη βοηθούν τις οργανώσεις του.

Αυτή η θεωρία σημαίνει ότι υπάρχει μια πανί-

σχυρη και αόρατη υπερκρατική δύναμη, διαχυμένη σε όλο τον πλανήτη και που την υποστηρίζουν μια σειρά από κράτη και η οποία σκέφτεται, λειτουργεί και δρα με μια δικιά της στρατιωτική και διπλωματική γραμμή που συμπυκνώνεται τελικά σε έναν προφανή στόχο, την καταστροφή των ΗΠΑ.

Αν μια τέτοια δύναμη είναι από μόνη της ένα κέντρο που δίνει διεθνή πολεμικά χτυπήματα, τότε θα πρέπει να είναι το πρώτο κέντρο βίας στην ιστορία της ανθρωπότητας που δεν διαθέτει αυτόνομη εδαφική κρατική υπόσταση, στρατό, και δικιά του οικονομική μηχανή.

Αυτό είναι ένα φανταστικό κέντρο, ένα είδος ισλαμικού σατανά που έχει χειρότερη λογική ποιότητα από τον φανταστικό αμερικάνο σατανά (που έχει κατασκευάσει απέναντί της όλη ισλαμική καθυστέρηση) και ο οποίος τουλάχιστον διαθέτει ανεξάρτητη και μάλιστα ισχυρή κρατική ύπαρξη. Ο ισλαμικός σατανάς μπορεί να συγκριθεί μόνο με τον εβραίο σατανά του ιστορικού αντισημιτισμού. Όπως και ο δεύτερος αντιστοιχεί στην άγνοια και τελικά στην πολιτική παρακμή της φεουδαρχίας και αργότερα των μεσοστρωμάτων, έτσι και ο πρώτος αντιστοιχεί στην άγνοια και την πολιτική παρακμή του ιμπεριαλιστικού κόσμου.

Αυτός καταφεύγει στη μεταφυσική και έχει προ πολλού απομακρυνθεί από τον πολιτικό ρεαλισμό και τη μελέτη της πραγματικότητας.

Η πραγματικότητα λέει ότι οι άμεσες συνέπειες του χτυπήματος ήταν δύο: η μία να πληγούν οι ΗΠΑ και η δεύτερη το Αφγανιστάν. Ο δράστης δεν μπορεί να παρά να είναι μια κρατική δύναμη που βρίσκεται έξω από αυτούς και μάλιστα αντιστρατεύεται και τους δύο. Η κρατική αυτή πολιτική υπάρχει και είναι μια πολιτική που έχει στενό κέντρο της τη Ρωσία και ευρύτερο τον άξονα Μόσχα – Πεκίνο – Τεχεράνη. Ο άξονας αυτός είναι ο κερδισμένος από τις άμεσες πολιτικές συνέπειες αυτού του πλήγματος.

Η ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΑΞΟΝΑΣ ΡΩΣΙΑ – ΚΙΝΑ-ΤΕΧΕΡΑΝΗ ΕΥΝΟΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ

Αυτές οι συνέπειες είναι ότι οι ΗΠΑ, ο ένας εχθρός του άξονα, βρίσκεται στα πρόθυρα μιας παρατεταμένης πολεμικής σύρραξης με το Αφγανιστάν το οποίο είναι ένας άλλος εχθρός αυτού του άξονα. Αν προσέξει κανείς ακόμα βαθύτερα θα παρατηρήσει ότι οι ΗΠΑ βρίσκονται επίσης στα πρόθυρα ενός διπλωματικού πολέμου με όλες τις μέχρι τώρα πιο κοντινές τους

Ο βασικός ύποπτος και οι στρατηγικές συνέπειες της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν

συνέχεια από τη σελ. 7

χώρες του μουσουλμανικού κόσμου, όπως είναι το Πακιστάν, η Σαουδική Αραβία και η Αίγυπτος και τελικά διαφαίνεται ο κίνδυνος να συγκρουστούν με όλο τον μουσουλμανικό κόσμο, αλλά και τον τρίτο κόσμο γενικά.

Μια τέτοια γιγαντιαία σύγκρουση θα έχει με τη σειρά της ένα διπλό αποτέλεσμα. Το πρώτο θα είναι να δυναμώσει η διεθνής απομόνωση των ΗΠΑ καθώς και η στρατιωτική και πολιτικοοικονομική της φθορά και το δεύτερο να περάσουν οι σχετικά φιλοδυτικές χώρες του αραβικού, μουσουλμανικού και του τρίτου κόσμου στη σφαίρα επιρροής του ρώσικου άξονα.

Μέσα σ' αυτή τη διαφαινόμενη σύρραξη η Ρωσία και οι άλλες δύο χώρες του άξονα, η Κίνα και το Ιράν, εξασφαλίζουν τον ονειρεμένο χώρο του ενδιάμεσου και ήδη ασκούν μια διπλωματία δραστήριας και καιροσκοπικής ουδετερότητας. Αυτός ο άξονας είναι λοιπόν ο ευνοημένος από την κολοσσιαία σφαγή του Μανχάταν. Σε αυτόν τον άξονα και πιο πολύ στον ηγεμόνα του, τη Ρωσία, θα πρέπει να αναζητηθεί ο καθοδηγητής της μεγάλης σφαγής.

Θα μπορούσε κανείς να αντιτείνει ότι και η Ευρώπη όπως και η Ιαπωνία κρατάνε έναν τουλάχιστον "χλιαρό", ενδιάμεσο ρόλο στη σημερινή αμερικανο-ισλαμική σύγκρουση, οπότε θα μπορούσε ίσως να είναι κι αυτές στην πηγή του χτυπήματος. Όμως σε ό,τι αφορά την Ευρώπη αυτή δεν είναι δυνατό να αποτελέσει "πηγή", γιατί δεν αποτελεί η ίδια ένα συμπαγές κέντρο, ούτε διαθέτει ένα κέντρο. Η Ευρώπη έχει σαν τέτοια, τόσο λίγη εξωτερική πολιτική, όσο και η τελευταία χώρα που την αποτελεί. Αυτό που χαρακτηρίζει την Ευρώπη είναι η πολιτική και στρατιωτική της αδυναμία σε σχέση με την οικονομική της ισχύ. Γι' αυτό η γενική της τάση είναι να απεχθάνεται τις αναταραχές (ιδιαίτερα αυτές που έχουν οικονομικές επιπτώσεις), να ακολουθεί στρατιωτικά τις ΗΠΑ και να υποκύπτει πάντα στη ρώσικη απειλή. Η Ευρώπη παίζει πάντα έναν ενδιάμεσο ρόλο, αλλά όχι σαν μια δύναμη που ασκεί ενεργητική δικιά της πολιτική όπως η Ρωσία, αλλά σαν μια δύναμη που δεν μπορεί να ασκήσει καμιά πολιτική. Ανάλογα ισχύουν για την Ιαπωνία. Αυτή μπορεί να ασκήσει μια πολιτική, αλλά είναι στρατιωτικά εξαρτημένη από τις ΗΠΑ και οικονομικά ολότελα εξαρτημένη από τα πετρέλαια της Μ. Ανατολής. Αυτή η τελευταία εξάρτηση την κάνει εντελώς γλωϊώδη και ουδέτερη απέναντι στον κάθε τριτοκοσμικό δικτάτορα που βρίσκεται κοντά στα πετρέλαια. Η Ιαπωνία είναι η τελευταία χώρα που μπορεί σ' αλήθεια να ευνοηθεί από μια αμερικανο-αραβική σύγκρουση. Άλλωστε από στρατηγική άποψη η Ευρώπη και η Ιαπωνία είναι τοποθετημένες πολιτικά και στρατιωτικά στο πλευρό των ΗΠΑ. Αν οι στρατιωτικές θέσεις των ΗΠΑ αδυνατίσουν στο τρίτο κόσμο, αυτόματα αδυνατίζουν κι αυτές.

Στο τέλος μιας σοβαρής πολιτικής έρευνας μπορεί να αντέξει μόνο ένας σοβαρός ύποπτος

και αυτός είναι η Ρωσία.

Αν στη συνέχεια ακολουθήσει κανείς αυτό τον ύποπτο θα δει παντού τις μεθόδους του, τις δυνατότητές του και τα συγκεκριμένα του κίνητρα.

Κατ' αρχήν σε ό,τι αφορά τα συγκεκριμένα κίνητρα του. Αυτά είναι το κατέβασμα της Ρωσίας στον Ινδικό και ο έλεγχος των πετρελαίων του Κόλπου και της Κασπίας.

Το πιο παλιό όνειρο των Τσάρων και όνειρο κάθε αυτοκρατορικής ιμπεριαλιστικής Ρωσίας ήταν να κατεβεί στον Ινδικό ωκεανό. Αυτό σημαίνει να αποκτήσει στρατιωτικές, ιδιαίτερα ναυτικές βάσεις σ' αυτόν. Δίχως αυτές τις βάσεις είναι αδύνατο να ελέγξει τους δρόμους των πετρελαίων του Κόλπου προς την Ευρώπη και την Ιαπωνία. Ειδικά στη σημερινή εποχή που το στρατηγικό σχέδιο της σοσιαλϊμπεριαλιστικής Ρωσίας είναι η στρατιωτική περικύκλωση, η ενεργειακή ασφυξία και ύστερα η επίθεση και η κατοχή της δυτικής Ευρώπης, ο έλεγχος του δρόμου των πετρελαίων είναι το πιο αποφασιστικό ζήτημα για αυτήν. Μέχρι στιγμής στρατιωτικές βάσεις η Ρωσία δεν έχει εξασφαλίσει ούτε καν στο πολυ φιλικό της Ιράν.

Η διαμάχη στο Ιράν ανάμεσα στον ρωσόφιλο Χαταμί και τους σοβινιστές μουλάδες είναι δείγμα των εσωτερικών συγκρούσεων που γεννάνε αυτές οι επιδιώξεις του Κρεμλίνου. Άμεσο εμπόδιο για το κατέβασμα της Ρωσίας στον Ινδικό είναι κατ' αρχήν το Αφγανιστάν και ύστερα το Πακιστάν.

Η απ' ευθείας απόπειρα του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού να καταλάβει το Αφγανιστάν τη δεκαετία του '80 κατέληξε σε οικτρή αποτυχία. Η Ρωσία απέτυχε για δύο λόγους: ο ένας ήταν η τρομακτική αντίσταση του αφγανικού λαού και ο δεύτερος το διεθνές μέτωπο ΗΠΑ - Δύσης - Τρίτου κόσμου ενάντια στη ρώσικη κατοχή. Στο Αφγανιστάν η Ρωσία διδάχτηκε ότι είναι αδύνατο να ελέγξει μια οποιαδήποτε χώρα δίχως να την διασπάσει εσωτερικά και κυρίως, δίχως να την απομονώσει διεθνώς. Η βασική αλλαγή της ρώσικης τακτικής ύστερα από την εποχή του ψυχρού πολέμου ήταν ακριβώς αυτή. Κάθε απόπειρά της για τον έλεγχο μιας πολιτικά ανεξάρτητης χώρας, θα έπρεπε να περιλαμβάνει τη διεθνή απομόνωση ή τη διάσπαση αυτής της χώρας και ύστερα την αξιοποίηση και όξυνση κάθε αντίθεσης ανάμεσα σε αυτή τη χώρα με τη Δύση και ειδικότερα με τις ΗΠΑ.

Ο ψυχρός πόλεμος αντιστοιχούσε στην τακτική της ρώσικης μετωπικής επίθεσης, η νέα τακτική από την περεστρόικα και μετά είναι αυτής της "οικουμενικής" επέμβασης σε μια χώρα, που σημαίνει στο βάθος επέμβαση του Κρεμλίνου μέσα από τακτικές συμμαχίες με τη Δύση.

Αυτή η τακτική έχει εφαρμοστεί μέχρι τώρα πετυχημένα στην περίπτωση της Σερβίας, είναι σε έναν "καλό" δρόμο στην περίπτωση του Ιράκ και αναπτύσσεται "τέλεια" στη Δημ. της Μακεδονίας.

Στην περίπτωση της Σερβίας η Ρωσία έσπρωξε αρχικά το σέρβικο σοβινισμό σε μια επιθετική εκστρατεία διάσπασης και κατοχής όλων σχεδόν των κρατών που αποτελούσαν την ομοσπονδιακή Γιουγκοσλαβία. Με την απομόνωση της Σερβίας και κάνοντας το φίλο της η Ρωσία έστειλε και αυτή το στρατό της στη Βοσνία δίπλα στο ΝΑΤΟ. Ύστερα εξώθησε το ΝΑΤΟ σε επέμβαση στο Κόσσοβο, υπογράφοντας μαζί του τη συμφωνία του Ραμπούιγέ, ενώ αμέσως μετά υιοθέτησε μια θέση φαινομενικά υπέρ της Σερβίας. Έτσι κατάφερε να φέρει το στρατό της

και στο Κόσσοβο, δίπλα στο ΝΑΤΟ πάλι σα φίλη της Σερβίας. Ύστερα έχοντας εξασφαλίσει μετά από πολύχρονη λεπτή τακτική εσωτερικά ερείσματα στη Σερβία (Κοστούνιτσα, εκκλησία, τμήμα του στρατού) και σε συνεργασία με τη Δύση και τον φίλο της Τζίντζιτς εξόντωσε τον εκπρόσωπο του σέρβικου σοβινισμού Μιλόσεβιτς και ουσιαστικά ηγεμονεύει σ' αυτή τη χώρα κλειδί των Βαλκανίων, ενώ από χρόνια ελέγχει και τη μισή Βοσνία.

Ανάλογα κάνει τώρα και στη Δημ. της Μακεδονίας αξιοποιώντας τον προβοκάτορα UCK και τον αλβανικό σοβινισμό που η ίδια φρόντισε να φέρει στην εξουσία βοηθώντας, κυρίως μέσω Ελλάδας, τη φράξια του ρωσόφιλου Φάτος Νάνο ενάντια στον δυτικόφιλο Μπερίσα.

Σε πρώτη φάση η Ρωσία χρειάστηκε τον UCK σαν προβοκάτορα στη Δημ. της Μακεδονίας, αφού ήδη είχε κυριαρχήσει μέσω Κοστούνιτσα στη Σερβία. Στη Δημ. της Μακεδονίας άφησε τη Δύση να γίνει αντιπαθής στο σλάβικο πληθυσμό αλλά και ύποπτη αφού αρνήθηκε να αντισταθεί στον UCK της Δημ. της Μακεδονίας, για να μην αντιμετωπίσει πρόβλημα με τον αλβανικό σοβινισμό στο Κόσσοβο. Το αποτέλεσμα ως τώρα είναι να πέσει η ηγεσία της Δημ. της Μακεδονίας στα χέρια των φίλων της Ρωσίας Τραϊκόφσκι και Γκεοργιέφσκι και η ίδια η Ρωσία να γίνει δημοφιλής μέσα στον μακεδονικό "ορθόδοξο" πληθυσμό.

Στην περίπτωση του Ιράκ, η Ρωσία αξιοποίησε την τυχοδιωκτική επίθεση του σοβινιστή Σαντάμ ενάντια στο Κουβέιτ και υποστήριξε την εκστρατεία της Δύσης ενάντια στο Ιράκ, δίχως όμως η ίδια να εκτεθεί έντονα. Αφού ο Σαντάμ νικήθηκε εμπόδισε τη Δύση να τελειώσει τον πόλεμο και να βαδίσει ενάντια στην Βαγδάτη συντρίβοντας την δικτατορία του Σαντάμ και φέρνοντας ένα φιλοδυτικό καθεστώς στη χώρα. Στη συνέχεια μέσω του δυτικού εμπάργκο κατά του Ιράκ η Ρωσία άρχισε σταδιακά να διεισδύει δραστήρια στην ιρακινή οικονομική και πολιτική ζωή. Αν ο Σαντάμ κάποια στιγμή πέσει, θα είναι ύστερα από ρώσικη συνωμοσία. **Η αλάνθαστη ρώσικη συνταγή είναι να βάζει τη Δύση να συγκρούεται ανοιχτά και εξωτερικά με μια χώρα και η ίδια η Ρωσία να εισπράττει τη δυσαρέσκεια επεμβαίνοντας σαν φίλος της και μέσω πρακτόρων.**

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις το παιχνίδι της Ρωσίας είναι ένα: να κάνει το φίλο και στους δύο πόλους μιας αντίθεσης που η ίδια δημιουργεί και οξύνει και ύστερα, παίζοντας το παιχνίδι του κεντρισμού να γίνεται ηγεμόνας και κυρίαρχος πάνω στον πιο αδύναμο πόλο.

Αυτό επιχειρεί τώρα και στην περίπτωση του Αφγανιστάν.

Αμέσως μόλις ανατινάζεται το Μανχάταν αυτή αμέσως υποδεικνύει σαν ένοχο το Αφγανιστάν, δηλώνοντας στις ΗΠΑ ότι είναι στο πλευρό της. Ο Πούτιν είναι ο πρώτος ξένος ηγέτης που τηλεφωνεί στον Μπους και έχει ήδη έτοιμη στην τσέπη του την πρόταση για μια διεθνή αντιτρομοκρατική εκστρατεία που θα ξεκινήσει από το Αφγανιστάν. Η τακτική της Ρωσίας εξελίσσεται και εδώ με τον ίδιο κλασσικό τρόπο. Μόλις η αμερικάνικη αστική τάξη στο σύνολό της αισθανθεί την υποστήριξη της Ρωσίας είναι έτοιμη για κάθε πόλεμο γιατί ξέρει ότι αυτός θα έχει ελέγξιμο και λίγο πολύ τοπικό χαρακτήρα. Αφού οι ΗΠΑ και από κοντά η Ευρώπη, που πάντα κοιτάει τι θα πει η Ρωσία, μπούνε στον πόλεμο για τα καλά, η Ρωσία θα αρχίσει σταδιακά να αποτραβιέται και να παριστάνει τον

ουδέτερο ή και τον φίλο του θύματος. **Όπως πάντα θα αφήσει τη Δύση να βομβαρδίζει ή να κάνει περιορισμένες επεμβάσεις στο έδαφος και να γίνεται θανάσιμα μισητή στους ντόπιους πληθυσμούς, ενώ η ίδια θα δουλεύει διπλωματικά από κάτω κρυμμένη πίσω από πράκτορες και φίλους για να μαζέψει τους καρπούς αυτού του μίσους. Και μέχρι το τέλος θα παριστάνει την ενδιάμεση δύναμη.**

Αυτή την τακτική την έχει ετοιμάσει από καιρό στο Αφγανιστάν. Ήδη υπάρχει εκείνη η φιλική της δύναμη στο έδαφος που θα αντικαταστήσει τους τσακισμένους Ταλιμπάν, ή που, ακόμα καλύτερα, θα συνεργαστεί μαζί τους σε μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας όπου τελικά ο αντιδυτικισμός θα έχει το πάνω χέρι. Η δύναμη αυτή είναι η “συμμαχία του Βορρά” που αποτελείται από τις ανεξάρτητες δημοκρατικές δυνάμεις του Τζαμιάτ Ισλάμι και από τις κλασικές ρωσόφιλες δυνάμεις των Ουζμπέκων του αφγανικού βορρά. Όλη μαζί η συμμαχία, δηλαδή και οι δημοκρατικές και οι ρωσόφιλες δυνάμεις εξοπλίζονται και ενισχύονται επιμελητικά από τη Ρωσία κυρίως μέσω του κατεχόμενου από αυτήν Τατζικιστάν. Το αληθινό πρόβλημα για τους Ρώσους σε αυτή τη συμμαχία ήταν ο αδιαφιλονίκητος ηγέτης της ο Αχμέντ Σαχ Μασούντ, ο ήρωας του μεγάλου αντιρωσικού αντάρτικου, που θα μπορούσε να προκαλέσει νέα προβλήματα στη Ρωσία, αν η συμμαχία του Βορρά έμπαινε κάποια στιγμή στην Καμπούλ. Αυτό το πρόβλημα λύθηκε δύο μέρες πριν βομβαρδιστεί το Μανχάταν! Ο Μασούντ δολοφονήθηκε από δύο ψευδοδημοσιογράφους επίσης αυτόχειρες που ανατινάχτηκαν μαζί του.

Στην πραγματικότητα ο Μασούντ πλήρωσε το πολιτικό του λάθος να θεωρήσει φιλική δύναμη προς το Αφγανιστάν την μετασοβιετική Ρωσία. (Συνέντευξή του στην Monde). Να λοιπόν γιατί ξαφνικά ο Πούτιν πήγε στην εξοχή την ώρα που φτιάχνεται η παγκόσμια στρατιωτική αντιτρομοκρατική συμμαχία και στέλνει μόνο τον υπουργό του εξωτερικών Ιβανόφ να εκτεθεί στο πλευρό του Πάουελ σαν φιλοδυτικός. Το σενάριο το έχουμε δει τόσες φορές. Θα υπάρχουν δύο Ρωσίες, ή καλύτερα τρεις. Θα είναι η Ρωσία του Υπουργείου εξωτερικών που θα είναι με τη Δύση, θα είναι ύστερα η Ρωσία της Δούμας των ψευδοκομμουνιστών του Ζιουγκάνοφ που θα είναι αντιδυτική και υπέρ των Ταλιμπάν και τέλος θα υπάρχει και η Ρωσία του “κέντρου”, η Ρωσία του προέδρου που θα ενώνει τις δύο τάχα αντιτιθέμενες τάσεις. Όπως πάντα θα πρόκειται για έναν αγαπημένο θίασο που τα μέλη του θα ικανοποιούν όλες τις πλευρές και όλα τα γούστα του παγκόσμιου κοινού.

Αυτός ο “επιστημονικός κεντρισμός” εκδηλώνεται ήδη από τώρα. Η Ρωσία υποστηρίζει πολιτικά την επίθεση στο Αφγανιστάν και αρνείται οποιαδήποτε στρατιωτική συμμετοχή, ενώ παντού στον κόσμο οι στρατηγικοί της πράκτορες, όπως για παράδειγμα τα κατά τόπους “κομμουνιστικά” κόμματα θα διαδηλώνουν υπέρ των Ταλιμπάν. **Οι ρώσοι σοσιαλิมπεριαλιστές θα διαμορφώνουν την κοινή γνώμη των λαών και τη δική τους ενάντια στην αμερικάνικη επέμβαση στο Αφγανιστάν και ενάντια σε κάθε άλλη δυτική επέμβαση. Αυτή είναι η στρατηγική τους, οποιαδήποτε και αν είναι η τακτική της ηγεσίας τους απέναντι στη Δύση.** Η αναγκαιότητα αυτής της στρατηγικής ξεπηδάει έντονα από τη συνολική τους πολιτική στο “διάδρομο” Αφγανιστάν – Πακισ-

τάν

Η Ρωσία δεν ενδιαφέρεται απλά να πάρει το Αφγανιστάν. Αυτό είναι το πρώτο μεγάλο της βήμα. Όμως για να βγει στον Ινδικό πρέπει να αποσταθεροποιήσει και ύστερα να διασπάσει και να υποτάξει το Πακιστάν. Το Πακιστάν μπορεί να το υποτάξει μόνο αν εξασφαλίσει την εσωτερική του διάσπαση, δηλαδή την πολιτική κυριαρχία του αντιαμερικάνικου ισλαμοφασισμού. Αυτή η κυριαρχία απαιτεί την όξυνση του αντιαμερικανισμού και αυτός με τη σειρά του την προηγούμενη ψυχική συμπαράταξη του πακιστανικού πληθυσμού με τους βαλόμενους Ταλιμπάν.

Ήδη από την ώρα που οι ΗΠΑ έκαναν το εγκληματικό λάθος να κηρύξουν (ή καλύτερα να προαναγγείλουν) τον πόλεμο στο Αφγανιστάν, ξεκίνησαν τη διαδικασία αποσταθεροποίησης του Πακιστάν. Γιατί όποια και να ήταν η αντίδραση του Πακιστάν στο αμερικάνικο τηλεσίγραφο το βαθύ του τραύμα ήταν δεδομένο. Αν το Πακιστάν έλεγε “όχι” στις έξαλλες ΗΠΑ θα απομονωνόταν και θα συνθλιβόταν ανάμεσα στη Ρωσία και την Ινδία. Αν έλεγε “ναι”, που είπε, θα άρχιζε αργά ή γρήγορα η ανατροπή της στρατηγικής του σύμπλευσης με τη Δύση μέσα από μια εσωτερική του διάσπαση. Η σημερινή άρχουσα τάξη του Πακιστάν προτίμησε το δεύτερο.

Το ερώτημα που θα έρχεται στο μυαλό του αναγνώστη είναι τούτο: Είναι δυνατό οι ΗΠΑ τόσο επιπόλαια να περάσουν από τη σφαγή του Μανχάταν στην ενοχή του Αφγανιστάν και να διεξάγουν έναν λάθος πόλεμο στην τόσο σημαντική για κάθε υπερδύναμη περιοχή του πλανήτη; Η απάντησή μας είναι η εξής: αν οι ΗΠΑ αμέσως μετά το πλήγμα που δέχτηκαν έδειξαν, δίχως να σκεφτούν ούτε μια μέρα, σαν ένοχο τον Μπιν Λάντεν και το Αφγανιστάν είναι επειδή ήταν ήδη έτοιμοι οι όροι γι’ αυτό. Ο προβοκάτορας που γκρέμισε του πύργους ήξερε ότι το θύμα του θα αντιδρούσε με αυτόν τον τρόπο και πιθανότατα είχε ο ίδιος προετοιμάσει τους όρους αυτής της αντίδρασης.

Ο ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑΣ ΜΠΙΝ ΛΑΝΤΕΝ ΚΑΙ ΟΙ ΤΑΛΙΜΠΑΝ

Πιο συγκεκριμένα.

Η Ρωσία θα είχε συμφέρον να χτυπήσει τους πύργους του Μανχάταν μόνο αφού θα είχε ήδη γίνει συνείδηση μέσα στην αμερικάνικη άρχουσα τάξη ότι ο Μπιν Λάντεν ήταν ο μεγαλύτερος άμεσος εχθρός της και ότι η κύρια κρατική βάση αυτού του εχθρού ήταν το Αφγανιστάν. Το ζήτημα λοιπόν είναι πως διαμορφώθηκε αυτή η συνείδηση και μάλιστα τόσο ομόφωνα και συντριπτικά μέσα την αμερικάνικη άρχουσα τάξη και ποια θα μπορούσε να είναι η συνεισφορά της ρώσικης υπερδύναμης σε αυτή τη διαμόρφωση. Είναι υποχρεωτικό να αναζητήσει κανείς της δράση ενός “επιστήμονα” προβοκάτορα σε όλες τις πλευρές μιας προβοκάτσιας.

Η αμερικάνικη άρχουσα τάξη έχει οδηγηθεί στον Μπιν Λάντεν από την εποχή της προεδρίας Κλίντον. Σε αυτόν έχει αποδοθεί η διπλή φωνική επίθεση ενάντια στις πρεσβείες των ΗΠΑ στην Κέννα και την Τανζανία το 1998, επίθεση που στοίχισε τη ζωή σε 200 ανθρώπους. Μόλις δύο χρόνια πριν από αυτές τις επιθέσεις ο Μπιν Λάντεν είχε εγκατασταθεί στο Αφγανιστάν. Η απάντηση Κλίντον ήταν τότε κάποιοι περιορισμένοι βομβαρδισμοί των ΗΠΑ στον Αφγανιστάν και μια έντονη διπλωματική πίεση για την απομόνωση των Ταλιμπάν επειδή αυτοί δεν παρέδιδαν τον Μπιν Λάντεν στις ΗΠΑ.

Από τότε κιόλας οι Ταλιμπάν ζητούσαν αποδείξεις από τις ΗΠΑ προκειμένου να τον εκδώσουν. Και τότε, όπως και τώρα οι ΗΠΑ αρνήθηκαν να τους δώσουν τέτοια στοιχεία.

Στην πραγματικότητα οι ΗΠΑ δεν είχαν ισχυρά στοιχεία ενάντια στον Μπιν Λάντεν, και, όπως όλα δείχνουν, δεν έχουν ισχυρά στοιχεία ούτε και τώρα.

Το χαρακτηριστικό του Μπιν Λάντεν δεν είναι η στρατιωτική τρομοκρατική δράση του δικτύου του, αφού αυτή ποτέ ως τώρα δεν ήταν έντονη και δεν αποδείχτηκε με σαφή τρόπο στην πράξη. Το χαρακτηριστικό του είναι η ανοιχτή πολεμική και ρατσιστική πολιτική του πλατφόρμα. Ο Μπιν Λάντεν, ιδρυτής του Διεθνούς Ισλαμικού Μετώπου καλεί μέσα από την διακήρυξη αυτού του Μετώπου τους πιστούς να “σκοτώσουν τους Αμερικανούς και τους συμμάχους τους, πολίτες και στρατιωτικούς σε κάθε χώρα όπου αυτό είναι δυνατό”. (Monde 15 Σεπτεμβρη).

Με αυτή του την τοποθέτηση ο Λάντεν δικαιολογεί πολιτικά κάθε φόβο και υπόνοια των ΗΠΑ απέναντί του, αλλά δεν δικαιολογεί από μόνη της κανένα μέτρο εναντίον του, ούτε εναντίον του Αφγανιστάν, ειδικά από την πλευρά των Αμερικανών. Ενώ το γενικόλογό κάλεσμα για βία σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες τιμωρείται ποινικά, δεν τιμωρείται στις ΗΠΑ, αν δεν μετατραπεί σε συγκεκριμένη πράξη και αυτή η πράξη δεν αποδειχτεί.

Γι’ αυτό οι ΗΠΑ από το 1998 ζητούν τον Μπιν Λάντεν από το Αφγανιστάν, όχι για τις διακηρύξεις του αλλά για τα τρομοκρατικά του χτυπήματα που όπως είπαμε δεν μπορούν να αποδείξουν. Αλλά τα πιο σαφή στην πηγή τους και αποδειγμένα, πρακτικά τρομοκρατικά χτυπήματα ενάντια στις ΗΠΑ έχουν γίνει από οργανώσεις που έχουν τη βάση τους σε άλλες χώρες όπως ο Λίβανος, η Συρία, το Ιράν κλπ. Αλλά τέτοια χτυπήματα δεν τόλμησαν ποτέ οι ΗΠΑ ενάντια σε αυτές τις χώρες για τον απλό λόγο ότι βρίσκονται κάτω από την διπλωματική προστασία της Ρωσίας.

Το ερώτημα ωστόσο είναι γιατί οι Ταλιμπάν δεν παραδίνουν τον Μπιν Λάντεν. Σημαίνει μήπως αυτό ότι συμφωνούν με την αντιαμερικάνικη και μάλιστα δολοφονική πλατφόρμα του; Όχι. Αντίθετα οι Ταλιμπάν δεν έγιναν ποτέ ως σήμερα αντιαμερικάνοι, παρά τις τεράστιες διπλωματικές πιέσεις εναντίον τους, και τη διπλωματική απομόνωση που τους επέβαλαν οι ΗΠΑ με τη συμφωνία βέβαια της Ρωσίας και της Κίνας μέσα από τον ΟΗΕ. **Οι Ταλιμπάν δεν παραδίνουν τον Λάντεν γιατί αυτός έχει κάνει μια μεθοδική δουλειά προσέγγισης και διεϊσδυσης στον μηχανισμό εξουσίας τους, αξιοποιώντας ακριβώς τη διεθνή τους απομόνωση η οποία με τη σειρά της μεθοδεύτηκε εντελώς ανεξάρτητα και από την υπόθεση Λάντεν και από την οπισθοδρομική φύση της εξουσίας τους.**

Η διπλωματική απομόνωση των Ταλιμπάν είναι συστηματικό έργο της ηγεσίας Κλίντον και βέβαια της διπλωματίας του ρωσικινέζικου άξονα, την οποία ο πρώτος πάντα με αυταπάρανηση διευκόλυνε. Οι συστηματικοί αναγνώστες της εφημερίδας μας ξέρουν πολλά γι’ αυτό, αλλά σε όσους δεν είναι εξοικειωμένοι με αυτή τη διαπίστωση θα πρέπει να επισημάνουμε ότι η

Ο βασικός ύποπτος και οι στρατηγικές συνέπειες της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν

συνέχεια από τη σελ. 9

προεδρία Κλίντον οδήγησε σε τραγική πολιτική απομόνωση την αμερικάνικη διπλωματία στον τρίτο κόσμο και μάλιστα στα Βαλκάνια, ενώ έφερε παντού τη στρατιωτική παρουσία και ακόμα χειρότερα την πολιτική υπεροχή της Ρωσίας.

Η διπλωματία της δεύτερης θητείας Κλίντον, στη διάρκεια της οποίας αυτός κατάφερε να χρησιμοποιήσει επιδέξια υπέρ του ρωσοκινεζικού άξονα την επεμβατική αντιτριτοκοσμική γραμμή της Όλμπράϊτ, επέφερε ένα συντριπτικό πλήγμα στην αμφίπλευρη απόπειρα της στρατηγικής προσέγγισης του Αφγανιστάν με τις ΗΠΑ.

Όταν οι Ταλιμπάν πήραν όλη την εξουσία στο Αφγανιστάν καταλαμβάνοντας την Καμπούλ τον Σεπτέμβρη του 1996 αυτό χαρακτηρίστηκε σαν “θετικό βήμα” από το Υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ για τη νότια Ασία. Ταυτόχρονα η αμερικανική πετρελαική εταιρεία Unocal υπέγραψε συμφωνία με τους Ταλιμπάν για την κατασκευή του στρατηγικού αγωγού Τουρκμενιστάν – Αφγανιστάν – Πακιστάν.

Μετά από ένα χρόνο, το φθινόπωρο του 1997 και ενώ έχουν προχωρήσει οι διαδικασίες για την έναρξη του έργου, ξαφνικά, η Όλμπράϊτ καταφέρεται ενάντια στους Ταλιμπάν και τους χαρακτηρίζει “άξιους περιφρόνησης”. Ο Μπεν Λάντεν που έχει ήδη εγκατασταθεί στο Αφγανιστάν την ίδια περίπου εποχή που υπογράφεται το συμβόλαιο με την Unocal, δεν έχει ως εκείνη τη στιγμή εμπλακεί στην αμερικανο-αφγανική διαμάχη. Αυτός την οξύνει με τη διακήρυξη του Διεθνούς Ισλαμικού Μετώπου το 1998, δηλαδή αφού πρώτα έχει αποχτήσει ρίζες στο καθεστώς και αφού έχει προχωρήσει στον παροξυσμό η αμερικανο-αφγανική σύγκρουση μετά την προβοκάτσια – ανατίναξη των πρεσβειών μέσα από τις οποίες ο Κλίντον δείχνει αμέσως σαν ένοχους τον Μπεν Λάντεν και το Αφγανιστάν. Στην πραγματικότητα το σκηνικό για το τι θα επακολουθήσει αργότερα έχει στηθεί από εκείνη τη στιγμή. Αφού οι 200 νεκροί στις πρεσβείες και οι πύρινοι λόγοι του Μπεν Λάντεν δεν προκάλεσαν μια σοβαρή αμερικάνικη εκστρατεία κατά του Αφγανιστάν, ούτε και μια οριστική ματαίωση του αγωγού Τουρκμενιστάν – Πακιστάν, χρειαζόταν τώρα κάτι πολύ περισσότερο. Αυτό το περισσότερο έζησε έκπληκτη η ανθρωπότητα στις 11 του Σεπτέμβρη, αν και οι στόχοι των σφαγών είναι ακόμα πιο ευρείς από μια αμερικανο-αφγανική σύγκρουση, όπως θα εξηγήσουμε στο τελευταίο μέρος του άρθρου μας.

Βεβαίως μια επίθεση στο Αφγανιστάν θα έπρεπε να προετοιμαστεί και ιδεολογικά και όχι μόνο με μοναδική αιτία την μη παράδοση του Μπεν Λάντεν. Ο Μπεν Λάντεν και το δίκτυό του παίζουν ρόλο προβοκάτορα και μάλιστα επίσης σε ένα πολύ ευρύτερο πεδίο από εκείνο της αμερικανο-αφγανικής σύγκρουσης. Όμως οι ΗΠΑ είναι έτοιμες για το χτύπημα στο Αφγανιστάν, ακόμα και αν ο Λάντεν παραδοθεί. Οι Ταλιμπάν νοιώθουν ότι είναι και οι ίδιοι στόχος της επίθεσης και είναι αυτός ο σημαντικώ-

τερος λόγος για τον οποίο μένουν ενιαίοι στη μη παράδοση του Μπεν Λάντεν. Εννοείται ότι πάνω απ’ όλους η Ρωσία δεν θα ήταν καθόλου ικανοποιημένη αν οι Ταλιμπάν δίνανε τον προβοκάτορα Λάντεν, γιατί όλο της το στρατηγικό σχέδιο θα κατέρρεε. Αυτή η σύμπτωση σήμερα των δύο υπερδυνάμεων στον κοινό αντιαφγανικό τους αγώνα είναι εκείνη που πρέπει να κατασκευάσει στη διεθνή κοινή γνώμη τους Ταλιμπάν σαν μεσαιωνικά και δολοφονικά τέρατα.

Όμως οι δημοκρατικοί άνθρωποι πρέπει να γνωρίζουν τι συμβαίνει με αυτούς.

Οι Ταλιμπάν είναι ένα από τα υποπροϊόντα του γεγονότος ότι ο μεγάλος αντιρώσικος απελευθερωτικός αγώνας του αφγανικού λαού στα εξωτερικά του στηρίγματα βρήκε σαν μόνο του ουσιαστικό σύμμαχο τον δυτικό ιμπεριαλισμό και κανένα διεθνές προλεταριακό ή δημοκρατικό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα. Όμως ο δυτικός ιμπεριαλισμός βοήθησε την αφγανική αντίσταση με τον τρόπο της και ο τρόπος της ήταν η ενίσχυση σε όπλα, χρήμα και διπλωματική στήριξη της πιο καθυστερημένης πολιτικά πλευράς αυτής της αντίστασης. Επρόκειτο για την ισλαμική πλευρά της γενικά, εκείνης που το ιδεολογικό της κέντρο ήταν τα θρησκευτικά σχολεία για τα παιδιά των προσφύγων που τα στήριζε και τα χρηματοδοτούσε η Σαουδική Αραβία και το Πακιστάν σε πακιστανικό έδαφος. Οι Ταλιμπάν είναι τα παιδιά αυτών των σχολείων. Αυτά δεν είναι παιδιά της αριστοκρατίας των φυλών που κυριαρχούν ακόμα και τώρα στην ύπαιθρο του Αφγανιστάν, αλλά είναι παιδιά των αφγανών αγροτών που πήγαν πρόσφυγες στο Πακιστάν, κυρίως από την πλειοψηφική στο Αφγανιστάν εθνότητα των Παστούν.

Η σχετικά εύκολη κυριαρχία των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν οφείλεται στο ότι στα μάτια του αφγανικού λαού, ιδιαίτερα στα μάτια της φτωχής υπαίθρου, εμφανίστηκαν σαν τιμωροί των πολεμάρχων της αντίστασης, που έριξαν σε έναν παρατεταμένο εμφύλιο το Αφγανιστάν μετά την αποχώρηση των Ρώσων το 1989. Οι Ταλιμπάν στην πραγματικότητα βρέθηκαν πιο δεξιά μόνο από μια τάση της αφγανικής αντίστασης, αυτής που είχε ηγέτη τον ισλαμο-δημοκράτη Μασούντ, αλλά ήταν πολύ πιο αριστερά τόσο από τις διεφθαρμένες συμμορίες του Χεκματιάρ, όσο και από τους ρωσόφιλους Ουζμπέκους και τους φιλοϊρανούς σίτες Χαζάρας με τους οποίους αργότερα ο Μασούντ συμμάχησε νικημένος από τους Ταλιμπάν.

Η εξουσία των Ταλιμπάν βγήκε κύρια μέσα από τις περιπέτειες της αφγανικής κοινωνίας, και πολύ λιγότερο από την στρατιωτική υποστήριξη που πήραν από το Πακιστάν. Γι’ αυτό η αληθινή πτώση τους μπορεί να είναι μόνο προϊόν της αντίστασης και της εξέγερσης της ίδιας της αφγανικής κοινωνίας και όχι μιας ξένης επέμβασης. Τα πράγματα είναι πολύ πιο περίπλοκα από όσο φαίνονται στους απ’ έξω. Για παράδειγμα είναι γεγονός ότι οι Ταλιμπάν φυλάκισαν τις γυναίκες στα σπίτια και τις κάλυψαν κάτω από τα απαίσια φορέματα “μπούρκας”. Όμως σε σύγκρουση με το αφγανικό εθιμικό δίκαιο όλων των φυλών επέτρεψαν στις γυναίκες να κληρονομήσουν τους πατεράδες τους, πράγμα που ως τότε απαγορευόταν (Olivier Roy, Monde 3 Απρίλη 2001), ενώ απαγόρευαν και τις ανταλλαγές γυναικών για χρέη αίματος και τις αντικατέστησαν με χρηματικές. Στην πραγματικότητα η αντίδραση των Ταλιμπάν και η απαγόρευση των σύγχρονων τεχνικών κατακτήσεων (τηλεόραση, Ίντερνετ) εκφράζει μια

στιγμιαία αναδίπλωση ενός πολιτιστικά καθυστερημένου αγροτικού πληθυσμού στον εαυτό του, μετά από την ξαφνική “έξοδο” του στο σύγχρονο κόσμο στην οποία τον υποχρέωσε ένας εξαιρετικά κτηνώδης σύγχρονος εχθρός, όπως είναι ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός. Οι Ταλιμπάν μένει να νικηθούν από ένα ώριμο δημοκρατικό κίνημα, που στην πρώτη του γραμμή θα είναι οι γυναίκες και οι προδευτικοί άνθρωποι της πόλης και που θα σύρει πίσω του κάποια στιγμή και τους αγρότες. Αλλά κάτι τέτοιο δεν ήταν στην ημερήσια διάταξη της αφγανικής ζωής. Αυτός ήταν και ο λόγος που ο Μασούντ ήταν τόσο απομονωμένος στρατιωτικά και πολιτικά στο βορειοανατολικό 5% του αφγανικού εδάφους.

Άρα αυτό που εξέθεσε τους καθυστερημένους Ταλιμπάν σ’ αυτή την επίθεση και τους έφερε στο κέντρο της παγκόσμιας πολιτικής ήταν η παρουσία του Μπεν Λάντεν στη χώρα τους. Είναι γεγονός ότι αυτή η παρουσία δεν είναι κάτι το επιφανειακό. Είναι δεμένη με τις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις στο Αφγανιστάν. Ο Μπεν Λάντεν είναι πάνω απ’ όλα ένας προβοκάτορας, αλλά δεν είναι καθόλου τυχαίος. Είναι ένα εξαιρετικά “πολιτικό” στέλεχος. Αυτός ο γόνος της νέας χρηματιστικής – εμπορικής αριστοκρατίας της Σαουδικής Αραβίας, που ξεπήδησε από το πετρέλαιο και τη μοναρχία είχε στη διάρκεια του ρωσοαφγανικού πολέμου για πολλά χρόνια μια καίρια πολιτική θέση. Ήταν ο άνθρωπος που ήταν επιφορτισμένος να μοιράζει τα εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια των ΗΠΑ και της Σαουδικής Αραβίας στα διάφορα κόμματα της αφγανικής αντίστασης με τα οποία συνεργάζονταν αυτές οι χώρες. Αυτό του έδωσε εξαιρετική δυνατότητα σχέσεων από ισχυρή θέση με όλο το φάσμα των πολιτικών τάσεων του Αφγανιστάν και πιο πολύ με τους εθελοντές μαχητές των αράβων ισλαμιστών που εντάχθηκαν στην αντίσταση. Γράφουν (Monde 15 Σεπτ. 2001) ότι ο Λάντεν έγινε ακόμα πιο πλούσιος μετά το ’89 συνεργαζόμενος με τον Χεκματιάρ και ελέγχοντας μαζί του το εμπόριο οπίου του Αφγανιστάν. Στο Σουδάν κατάφερε να αποκτήσει ηγεμονική οικονομική θέση μπαίνοντας σε μια σειρά τομείς δραστηριότητας και μάλιστα και στο διεθνές χρηματιστικό παιχνίδι του οποίου θεωρείται εξαιρετικός γνώστης.

Το ιδιόμορφο χαρακτηριστικό της πολιτικής του διαδρομής είναι ότι ο Λάντεν πέρασε ταχύτατα μετά την αποχώρηση των Σοβιετικών στην μονόπλευρη αντιαμερικάνικη γραμμή, πράγμα που δεν έγινε, και ήταν φυσικό να μη γίνει σε καμιά τάση του αφγανικού αντάρτικου. Κανείς που πολέμησε και νίκησε τους Ρώσους σε συμμαχία με τις ΗΠΑ δεν θα μπορούσε να γίνει ξαφνικά φανατικά αντιαμερικάνος. Ο Λάντεν μπόλιασε όλο το αντιρώσικο αραβικό και ισλαμικό κίνημα με φανατικό αντιαμερικανισμό μέσα σε λίγα χρόνια. Πραγματικά ανεξάρτητα από τους λόγους που τον οδήγησαν στο να το κάνει αυτό έγινε ο πιο χρήσιμος άνθρωπος για τα ρώσικα σχέδια. Και στο επίπεδο της ζωντανής πολιτικής και προπαγάνδας, και στο βασικότερο απ’ όλα επίπεδο της πολιτικής προβοκάτσιας.

Όταν λοιπόν αυτός ο έμπειρος τύπος έρχεται στο Αφγανιστάν το ’96, γίνεται δεκτός από τους Ταλιμπάν, γιατί από τη μια μιλάει την αγαπημένη τους γλώσσα του ισλαμικού κοινωνικού υπερσυντηρητισμού και από την άλλη τους βοηθάει άμεσα οικονομικά, και ταυτόχρονα τους φέρνει σε επαφή με τα χρηματιστηριακά ζητήματα ενώ εγκαθίσταται δίπλα στον ηγέτη τους

Ομάρ και δηλώνει απλώς πιστός του. Ο Λάντεν συνδυάζει με λίγα λόγια τον ιδεολογικό αντιδυτικισμό με το σύγχρονο δυτικό πρακτικό πνεύμα. Είναι ακριβώς αυτό που λείπει από τους Ταλιμπάν. Από την άλλη όμως ο Μπεν Λάντεν έχει από παλιά μια τεράστια επιρροή και την αναπτύσσει ακόμα περισσότερο στους λεγόμενους “Αφγανούς Άραβες”, δηλαδή τους άραβες ισλαμιστές της αντιρώσικης αντίστασης που τα υπολείμματά τους σταδιακά εξελίσσονται σε ένα κράτος εν κράτει δίπλα στους Ταλιμπάν. Αυτοί έχουν γίνει σήμερα πολύ μισητοί στον αφγανικό λαό, αλλά ταυτόχρονα έχουν γίνει στρατιωτικά πολύ χρήσιμοι ενάντια στις δυνάμεις της “Συμμαχίας του Βορρά” και τελικά πολιτικά απαραίτητοι σε μια ολόκληρη τάση, την πιο δεξιά, του ταλιμπανισμού. Η *Monde* έγραφε στις 24 του Μάρτη ότι οι Άραβες “έχουν γίνει τόσο ισχυροί στην Καμπούλ που μπορούν να αλλάξουν την κυβέρνηση σε μια μέρα.”

Πριν κιόλας τη σφαγή του Μανχάταν η παρουσία του Μπεν Λάντεν έχει οξύνει τις εσωτερικές αντιθέσεις στους κόλπους των Ταλιμπάν. Όμως αυτό που έκανε πανίσχυρο τον Λάντεν ήταν η πολιτική των κυρώσεων που επέβαλε ο ΟΗΕ στο Αφγανιστάν, δηλαδή η επίθεση στους Ταλιμπάν από το ρωσο-αμερικάνικο μέτωπο, καθώς ο Μπους, σ’ αυτό το ζήτημα συνέχιζε να ακολουθεί την πολιτική Κλίντον. Αυτές οι κυρώσεις είχαν αρχίσει επί Κλίντον τον Νοέμβρη του 1999. Σύμφωνα με αυτές έπρεπε το Αφγανιστάν να κάνει τρία πράγματα: Να δώσει τον Λάντεν, να ξεριζώσει την καλλιέργεια της οπιούχας παπαρούνας και να ελαφρύνει τη θέση των γυναικών. Οι Ταλιμπάν πήραν μέτρα για τα δύο δεύτερα. Ιδιαίτερα ξερίζωσαν ολοκληρωτικά το όπιο πράγμα που αναγνωρίστηκε από τον ίδιο τον ΟΗΕ. Ταυτόχρονα άφησαν κάπως πιο ελεύθερες τις σπουδές και την εργασία των γυναικών. Όμως ο ΟΗΕ αντί να τους δώσει τα λεφτά που τους είχε υποσχεθεί ότι θα τους έδινε για να αποζημιώσουν τους αγρότες που ζούσαν από την παραγωγή του όπιου, τους επέβαλε νέες κυρώσεις το Γενάρη του 2001 με πίεση των ΗΠΑ. Κι αυτό γιατί μεσολάβησε η επίθεση στο αμερικάνικο καταδρομικό Cole που κόστισε 17 νεκρούς. Είναι φανερό ότι κάθε φορά που εξομαλύνονταν οι αμερικανοαφγανικές σχέσεις γινόταν μια αντιαμερικάνικη δολοφονική επίθεση. Μόλις γίνεται αυτή η επίθεση αποδίδεται αμέσως στον Μπεν Λάντεν πάντα χωρίς ισχυρά στοιχεία. Όμως για να πιάσει η προβοκάτσια ο Μπεν Λάντεν απαγγέλλει ένα ποίημα στους αρραβώνες του γιού του όπου με πλάγιο τρόπο υποστηρίζει την επίθεση στο Cole και οι Ταλιμπάν που όλο και περισσότερο δυσκολεύονται να πείσουν τους φίλους του Μπεν Λάντεν να τον εκδώσουν, τιμωρούνται με χειρότερη πίεση από τον ΟΗΕ.

Οι τελευταίες κυρώσεις στους Ταλιμπάν μετά από τις τόσες μάταιες υποχωρήσεις τους, τους εξαγρίωσαν και έδωσαν πλήρη πολιτική ισχύ στην πιο δεξιά τους τάση, την οποία “δουλεύει” ο Μπεν Λάντεν. Είναι αυτή η τάση λοιπόν που κυριάρχησε τελευταία και οδήγησε τον Ομάρ στην απόφαση να καταστραφούν οι “Βούδες του Μπαμπιγιάν” τα περίφημα αγάλματα τα σκαμμένα σε βράχο και να υιοθετηθούν μια σειρά νέα αντιδραστικά μέτρα για τις γυναίκες, ενάντια στην ανεξιθρησκεία κ.λπ. (*Monde* 24 Μάρτη 2001). Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο βασικός εκφραστής της μετριοπαθούς τάσης των Ταλιμπάν, ο υπουργός Παιδείας Μουτακί, που ήταν και επιφορτισμένος για συνομιλίες ειρήνευ-

σης με τον Μασούντ, δέχεται δολοφονική επίθεση από την οποία γλιτώνει. Δίπλα του όμως 5 άνθρωποι σκοτώνονται στο κέντρο της Καμπούλ.

Πραγματικά οι Ταλιμπάν ήταν κολλημένοι με την πλάτη στον τοίχο ήδη πριν τη σφαγή στο Μανχάταν. Ότι μέσα τους μπορούσε να αντισταθεί σε μια προβοκάτσια, είχε νικηθεί. Έμενε μόνο η μεγάλη προβοκάτσια ακόμα για να τους εξαχρειώσει και να τους ρίξει στον πιο πρωτόγονο αντιδυτικισμό ακριβώς όπως θα ήθελε η Ρωσία. Ο Κλίντον και ο Λάντεν είχαν κάνει τη δουλειά τους. Το ερώτημα εδώ είναι: Πως γίνεται η αμερικάνικη άρχουσα τάξη να έχει τόσο πολύ πεισθεί για την ενοχή των Ταλιμπάν ώστε να αντιδρά αυτόματα μετά από κάθε τρομοκρατική επίθεση και τόσο εύκολα να πιστεύει στην πολιτική αυτονομία του Λάντεν και την στρατιωτική του ισχύ, όταν διαθέτει τόσα λίγα σαφή στοιχεία σαν κι αυτά που κατά καιρούς διαρρέουν στο διεθνή τύπο; Λέμε “λίγα σαφή στοιχεία” γιατί αν είχε πολλά και σαφή θα τα πρόβαλε κιόλας από τις δολοφονίες του ’98 όχι μόνο στους Ταλιμπάν, αλλά στη διεθνή κοινή γνώμη και στις υπόλοιπες δυτικές κυβερνήσεις και θα είχε εδώ και πολλά χρόνια εξασφαλίσει την πιο πλατειά υποστήριξη, όχι μόνο για πολιτική πίεση, αλλά ακόμα και για έναν πόλεμο με το Αφγανιστάν, επειδή αυτό φιλοξενεί τον Μπεν Λάντεν.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΕΝΕΤ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΛΙΝΤΟΝ.

Αυτή η αδιαπραγμάτευτη πεποίθηση ότι ο Μπεν Λάντεν είναι ο μεγάλος ένοχος είναι ακόμα πιο παράξενη αν συνδυαστεί με το γεγονός ότι δεν συνοδεύτηκε όπως είπαμε παραπάνω, από την σχετική πρόβλεψη και την αποτροπή ή τον περιορισμό του χτυπήματος των δύο πύργων του Μανχάταν από τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες.

Είμαστε της άποψης ότι κάτι ιδιαίτερα σάπιο συμβαίνει μ’ αυτές. Εδώ και καιρό έχουμε επισημάνει το γεγονός ότι αρχηγός τους είναι σήμερα ένας άνθρωπος, που διορίστηκε προς το τέλος της δεύτερης θητείας Κλίντον, ο Τζώρτζ Τένετ και τον οποίο πρωτοσυναντήσαμε στην Αλβανία στη διάρκεια της αντι-Μπερίσα εξέγερσης να οργανώνει την πτώση του δυτικόφιλου Μπερίσα σε συνεργασία με όλο το μπλοκ των δυνάμεων που είχαν τότε σαν πιο ισχυρό πολιτικό τους εξωτερικό μετόπισθεν τα ρωσόφιλα ελληνικά κόμματα και την κυβέρνηση.

Αργότερα είδαμε τον ίδιο άνθρωπο, σαν αρχηγό πια της ΣΙΑ, να ευθύνεται για το “λάθος” του βομβαρδισμού της κινέζικης πρεσβείας στο Βελιγράδι, ενός βομβαρδισμού που αξιοποιήθηκε κατάλληλα από την κινέζικη ηγεσία και έστειλε για τα καλά τον κινέζικο λαό στο διεθνές αντιδυτικό στρατόπεδο.

Αυτός ο άνθρωπος στηρίχθηκε τόσο πολύ, προφανώς από δυνάμεις μέσα στο δημοκρατικό κόμμα, ώστε διατήρησε την θέση του και στην προεδρία Μπους, οπότε μια από τις πρώτες δραστηριότητές του ήταν να επέμβει στην ισραηλο-παλαιστινιακή σύγκρουση, εκπαιδευοντας στον αντιτρομοκρατικό αγώνα στελέχη της ΟΑΠ!

Τώρα παρά τα φοβερά πυρά που δέχεται για την αποτυχία του και παρά την κριτική που δέχεται από το εσωτερικό των επιτελείων άμυνας και ασφάλειας των ΗΠΑ γενικότερα για το ξεχαρβάλωμα της ΣΙΑ τα τελευταία χρόνια, πάλι μένει στη θέση του έχοντας την ανοιχτή υποστήριξη του Πάουελ, που όχι τυχαία εκπρο-

σωπεί μέσα στο επιτελείο Μπους τη γραμμή της διεθνούς συνεργασίας των ΗΠΑ με τη Ρωσία και την Κίνα. Έτσι ο Τένετ απερίσπαστος πια είναι σε διαρκή επαφή με τον αρχηγό της KGB Κοβαλιόφ και ανταλλάσσει μαζί του πληροφορίες για τη διεθνή αντιτρομοκρατική πάλη.

Για να αντιληφθεί κανείς τον Τένετ πρέπει να ατιληφθεί την πολιτική Κλίντον που ήταν στο βάθος μία: η σύγκρουση και μάλιστα η προβοκατόρικη σύγκρουση, των ΗΠΑ με τον τρίτο κόσμο και η στενή συνεργασία με τον ρωσοκινεζικό άξονα, τον πραγματικό άξονα του φασισμού, του πόλεμου και κάθε τρομοκρατίας στον σύγχρονο κόσμο. Αυτή την πολιτική, χωρίς ίσως την συνειδητά προβοκατόρικη πλευρά της που χαρακτήριζε τον Κλίντον, συνεχίζουν τώρα οι ΗΠΑ με τον Πάουελ (που είναι γι’ αυτό το λόγο ενισχυμένος) που πριν λίγο καιρό ήταν απομονωμένος μέσα τα ηγετικό επιτελείο. Η αρχική απόπειρα της προεδρίας Μπους να απομακρυνθεί από τη γραμμή Κλίντον και να αντισταθεί στον ρωσοκινεζικό άξονα έχει καταρρεύσει μαζί με τους

πύργους του Μανχάταν.

ΟΙ ΕΥΡΥΤΕΡΕΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ

Α) Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ

αυτό το σημείο θα πρέπει να μελετήσουμε τις ευρύτερες στρατηγικές επιπτώσεις που θα έχει η μεγάλη σφαγή του Μανχάταν στην παγκόσμια πολιτική και να διαπιστώσουμε πόσο πολύ αυτές οι επιπτώσεις ευνοούν τα ευρύτερα τα πιο στρατηγικά σχέδια της Ρωσίας και του παγκόσμιου μετώπου του οποίου ηγείται. Άλλωστε μια τόσο τερατώδης συγκεκριμένη και μαζική σφαγή δεν θα μπορούσε να έχει μόνο ένα στόχο και μια επίπτωση όσο και αν το χτύπημα στο Αφγανιστάν είναι η συγκεκριμένη συμπύκνωση των ευρύτερων στόχων και των ευρύτερων επιπτώσεων του δράστη.

Από αυτές τις επιπτώσεις εμείς εντοπίζουμε βασικά τις εξής τρεις:

Η πρώτη είναι ότι αλλάζει η αιχμή της αμερικάνικης πολιτικής, που επί προεδρίας Μπους ήταν στραμμένη ενάντια στα μικρά κράτη – τραμπούκους (rogue state). **Σε τελευταία ανάλυση** αυτή η πολιτική σημάδεψε τη Ρωσία και τον άξονα γιατί αυτές οι χώρες – τραμπούκοι (Συρία, Σουδάν, Ιράν, Λιβύη, Β. Κορέα) είναι προστατευόμενες της Ρωσίας. Η πυρηνική αντιπυραυλική ομπρέλα, που ήταν η στρατιωτική μετάφραση αυτής της πολιτικής, έθιγε τον ρωσοκινεζικό άξονα ακριβώς γιατί **σε τελευταία ανάλυση** θα μπορούσε να εξελιχθεί σε μια γενική αντιπυραυλική ομπρέλα ενάντια και σ’ αυτόν.

Όμως μια επίθεση στο Αφγανιστάν μεταφέρει την αιχμή της αμερικάνικης πολιτικής ενάντια στον τρίτο κόσμο σε συμμαχία με Ρωσία, Κίνα και τελικά και με τα κράτη τραμπούκους που όλα αμέσως βγήκαν να ταχθούν ενάντια στο Αφγανιστάν και στο πλευρό των ΗΠΑ.

Η επίθεση των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν, από την ώρα που οι ΗΠΑ δεν απέδειξαν με αδιάσειστα στοιχεία την συμμετοχή του Μπεν Λάντεν στη σφαγή αργά ή γρήγορα, αλλά αναπόφευκτα θα θεωρηθεί όχι μόνο από τον ισλαμικό αλλά από όλο τον τρίτο κόσμο μια ιμπεριαλιστική επίθεση. Αυτό θα δυναμώσει ως τον παροξυσμό και ψυχολογικό ρήγμα ανάμεσα στους λαούς του τρί-

Ο βασικός ύποπτος και οι στρατηγικές συνέπειες της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν

συνέχεια από τη σελ. 11

του κόσμου και τις ΗΠΑ και τη Δύση γενικότερα. Όμως ο ρωσοκινέζικος άξονας δεν θα θιγεί από την οργή του τρίτου κόσμου, γιατί θα μείνει έξω από κάθε πολεμική επιχείρηση, όπως εξηγήσαμε προηγούμενα.

Το ίδιο βέβαια θα κάνουν και οι χώρες τραμπούκοι. Νομίζουμε μάλιστα ότι η ανοιχτή ενθάρρυνση της Ρωσίας και της Κίνας στις ΗΠΑ και τη Δύση να επιτεθούν και να εκτεθούν γίνεται μόνο ώσπου να πραγματοποιηθεί η επίθεση και η Δύση να εμπλακεί για τα καλά. Από κει και πέρα η πελώρια προπαγανδιστική μηχανή αυτών των φασισμών θα αρχίζει να βγάζει τις γνωστές “αντιϊμπεριαλιστικές” και “ανθρωπιστικές” κραυγές στις οποίες είναι ασυναγώνιστη.

Βέβαια η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί. Στον ΟΗΕ η Ρωσία και η Κίνα ψήφισαν υπέρ της αμερικάνικης βίας στο Αφγανιστάν. Όμως αυτό το έκαναν σχεδόν στα κρυφά σε μια συζήτηση που κράτησε μόλις 5 λεπτά. Αυτή την απόφαση λίγοι ειδικοί θα θελήσουν να την υπενθυμίζουν στους λαούς, αλλά καμιά μεγάλη δύναμη.

Αν κάτι δεν ανατρέψει αυτή τη ζοφερή προοπτική ο δεκαετής αμερικάνικος πόλεμος, που το πολύ να παγιώσει τη βλακώδη του πολιτική βάση με μια επίθεση και στο Ιράκ, θα έχει σαν αποτέλεσμα την δημιουργία ενός ευρύτατου μετώπου του ρωσοκινέζικου άξονα με τον τρίτο κόσμο. Σε αυτή την περίπτωση ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος θα είναι προ των θυρών.

Β) Όξυνση των ευρωαμερικανικών σχέσεων

Η δεύτερη στρατηγική επίπτωση της μεγάλης σφαγής που συσχετίζεται με την πρώτη θα είναι η όξυνση των ευρωαμερικανικών αντιθέσεων, δηλαδή θα μεγαλώσει το ήδη μεγάλο ρήγμα του Ατλαντικού. Σε μια πρώτη φάση και σε επίπεδο ιδιαίτερα λαών και κοινής γνώμης η Ευρώπη (με εξαίρεση βέβαια τη ρωσόφιλη Ελλάδα) στάθηκε στο πλευρό των ΗΠΑ. Όμως σε δεύτερη φάση αποδείχτηκε ότι η Ευρώπη θα ακολουθήσει μια πολιτική πιο κοντά σε εκείνη του ρωσοκινέζικου άξονα. Το ότι η σύνοδος του Συμβουλίου Κορυφής της Ε.Ε αποφάσισε ότι πρέπει κάθε αντιτρομοκρατική ενέργεια να είναι υπό την αιγίδα του ΟΗΕ σημαίνει σε πρακτική γλώσσα να είναι υπό την έγκριση της Ρωσίας και της Κίνας. Αν αυτό συνδυαστεί με την απαίτηση τα χτυπήματα να είναι “στοχευμένα”, πράγμα που επίσης απαιτεί και η Ρωσία, σημαίνει ότι οι ΗΠΑ θα χτυπάνε το Αφγανιστάν, όπως θέλει ο ρωσοκινέζικος άξονας δηλαδή μόνο για να το τραυματίσουν και να το ερεθίσουν, αλλά όχι για να επιβάλλουν τουλάχιστον σε αυτό τις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις που επιθυμούν, δηλαδή την πτώση των Ταλιμπάν σε συμμαχία με οποιαδήποτε δημοκρατική αντιπολίτευση.

Στο βάθος η Ευρώπη είναι αποφασισμένη να ζήσει κάτω από τη ρώσικη σκιά. Αυτό το απέ-

δειξε όταν παρέδωσε την Τσετσενία στους σφαγείς της. Πάνω απ' όλα για την παρακμασμένη αστική τάξη που τη διοικεί στέκεται η εξάρτηση από το ρώσικο φυσικό αέριο και γενικά από το ρώσικο έλεγχο στις ενεργειακές πηγές της καεντρικής Ασίας και ο φόβος τους μπροστά στη ρώσικη στρατιωτική μηχανή.

Άλλωστε το αμερικανοευρωπαϊκό ρήγμα ήταν κάτι που υπήρχε πριν την τρομοκρατική επίθεση στις ΗΠΑ και η βαθύτερη αιτία γι' αυτό το ρήγμα ήταν ότι η Ευρώπη διαφώνησε με την πολιτική της προεδρίας Μπους σε όλα τα σημεία στα οποία αυτή η τελευταία λίγο ή πολύ αντιπαράτεθηκε στο ρωσοκινέζικο άξονα. Διαφώνησε λοιπόν με την αμερικάνικη αντιευρωπαϊκή ομπρέλα επειδή την πολέμησαν η Ρωσία και η Κίνα, διαφώνησε με την κάλυψη που έδωσαν οι ΗΠΑ στην Ταϊβάν και με την αναγνώριση από την πλευρά τους της τσετσένικης αντίστασης, διαφώνησε με την προεδρία Μπους στο ζήτημα του Κυότο όταν ένα από τα βασικά επιχειρήματά της ήταν ότι η συνθήκη του Κυότο ευνοεί ειδικά την Κίνα και τη Ρωσία που είναι ανάμεσα στους μεγαλύτερους βιομηχανικούς ρυπαντές του πλανήτη.

Η επίθεση στο Μανχάταν δεν έγινε σε μια τυχαία στιγμή. Έγινε τη στιγμή της πιο μεγάλης διεθνούς απομόνωσης των ΗΠΑ, ακριβώς τη στιγμή που αυτή έχασε κάθε στήριξη από την Ευρώπη. Έγινε δηλαδή τη στιγμή που η Ευρώπη ομόφωνα σχεδόν ψήφισε στη επιτροπή ανθρωπίνων δικαιωμάτων του ΟΗΕ ενάντια στις ΗΠΑ με αποτέλεσμα να πεταχτούν αυτές έξω από την Επιτροπή για πρώτη φορά από το τέλος του Β' παγκόσμιου πόλεμου, ενώ την ίδια ώρα έμπαινε μέσα σε αυτή την Επιτροπή το ισλαμοφασιστικό Σουδάν.

Αυτή ήταν αντικειμενικά μια μεγάλη ενθάρρυνση στην διεθνή του νεοναζισμού να βομβαρδίσει τις ΗΠΑ. Ανεξάρτητα από το τι λέει και κάνει τώρα και η Ευρώπη, σε μακροπρόθεσμη βάση η ρωσοκινέζικη διπλωματία θα βρίσκει τον τρόπο να της υπενθυμίζει ότι οι ΗΠΑ έγιναν αντικείμενο επίθεσης επειδή απομονώθηκαν, δηλαδή θέλησαν να βαδίσουν μόνες τους ενάντια στη θέληση των υπόλοιπων “διεθνών πόλων”. Άλλωστε αυτό λένε με τον τρόπο τους όλοι οι κρυφοί υποστηρικτές της μεγάλης σφαγής, ότι δηλαδή οι ΗΠΑ πληρώνουν την αλαζονεία τους απέναντι στον υπόλοιπο πλανήτη, ενώ μερικοί ισχυρίζονται ότι μια τέτοια επίθεση δεν θα γινόταν επί προεδρίας Κλίντον. Αυτοί οι τελευταίοι έχουν δίκιο. Πραγματικά επί προεδρίας Κλίντον οι ΗΠΑ συνεργάζονταν θαυμάσια με τον ρωσοκινέζικό άξονα. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η ισοπέδωση των διδύμων πύργων επανέφερε μεγαλοπρεπώς αυτή τη συνεργασία

Γ) Ο οικονομικός συγκλονισμός της δυτικής οικονομίας

Η τρίτη στρατηγική επίπτωση της μεγάλης σφαγής είναι ο οικονομικός συγκλονισμός της δυτικής οικονομίας. Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει με σιγουριά αν αυτός ο συγκλονισμός θα οδηγήσει σε ανοιχτή οικονομική κρίση ή αν σταδιακά αποσβεστεί. Είναι όμως σίγουρο ότι ήδη το τεράστιο πολιτικό χτύπημα που δόθηκε μεταφράστηκε και σε ένα πελώριο οικονομικό χτύπημα τουλάχιστον στο χρηματιστηριακό επίπεδο.

Η αλήθεια είναι ότι η οικονομία έχει τους δικούς της σκληρούς νόμους και από την άλλη

ότι η πολιτικοστρατιωτική κατάσταση που διαμορφώνεται στον πλανήτη μετά το μεγάλο πλήγμα δεν είναι αυτή μιας γενικής πολεμικής και πολιτικής αναταραχής, αλλά μιας σύγκρουσης εντοπισμένης σε ένα, δυο σημεία του πλανήτη.

Είναι επίσης αλήθεια ότι σε περιόδους πολεμικής αναταραχής πολλές φορές η οικονομική συμπεριφορά των κρατών αποκτάει τέτοια στοιχεία οικονομικού συγκεντρωτισμού που εξουδετερώνουν καμιά φορά και με το παραπάνω τις συνέπειες των συγκεκριμένων πληγμάτων σε μια σειρά άλλα επίπεδα π.χ της αύξησης της τιμής των πρώτων υλών ή του χρηματιστηριακού ή του καταναλωτικού πανικού.

Όμως οι δυτικές καπιταλιστικές οικονομίες αντέχουν πολύ λιγότερο σε βαθιά πολιτικά και στρατιωτικά πλήγματα ή σε παρατεταμένες διεθνείς αναταραχές από όσο οι ανατολικές κρατικοφασιστικές. Γιατί η καρδιά τους είναι η ασφάλεια της κίνησης εμπορευμάτων, ανθρώπων και κεφαλαίων. Όταν αυτή η ασφάλεια πληγεί, μέσα από μια λίγο πολύ ανώμαλη διεθνή πολιτική κατάσταση, πράγμα που είναι βέβαιο ότι θα συμβεί από δω και μπρος, τότε αυτό το σύστημα γίνεται εξαιρετικά εύθραυστο. Αυτό φαίνεται πιο καθαρά στο ζήτημα των πρώτων υλών, ειδικά των ενεργειακών, των οποίων ξαφνικά η κυκλοφορία γίνεται πιο δύσκολη και κυρίως πανάκριβη. Σε τέτοιες περιόδους οι συγκεντρωμένες στρατοκρατικές οικονομικές μηχανές που στηρίζονται σε μεγάλο βαθμό στην κρατική παραγωγή και πάνω απ' όλα στον πολιτικό και οικονομικό έλεγχο των μαζών και τον έλεγχο της διανομής και της κατανάλωσής τους, αποκτάνε ένα τεράστιο συγκριτικό πλεονέκτημα. Ειδικά η ρώσικη μηχανή μέσα από μια διεθνή αναταραχή γίνεται πανίσχυρη από την ώρα που ελέγχει σχεδόν όλα τα κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου της απέραντης ασιατικής ηπειρωτικής περιοχής. Είναι αναμφισβήτητο ότι τις ώρες της στρατιωτικοπολιτικής αναταραχής πάνω από όλα μετράει η στρατιωτικοπολιτική ισχύς. Και αυτό δεν είναι το ισχυρό σημείο του μισοάοπλου και πολιτικά διασπασμένου ευρωπαϊκού καπιταλισμού, ούτε το ισχυρότερο σημείο της αμερικάνικης υπερδύναμης. Αυτό είναι το ισχυρό σημείο των καπιταλισμών που είναι προσανατολισμένοι στον πόλεμο και που ασκούν υπερσυγκεντρωμένα την πολιτική τους εξουσία, δηλαδή τη βία τους στους λαούς και στις διεθνείς τους σχέσεις. Αυτό που φέρνει τη Ρωσία, την Κίνα, το Ιράν και τα άλλα μικρότερα τέρατα της συμμορίας σε μειονεκτική θέση όταν κυριαρχεί η άνετη, ασφαλής και ελεύθερη επικοινωνία λαών και υλικών προϊόντων γίνεται το μεγάλο τους πανηγύρι, γίνεται ο θρίαμβός τους όταν έρχεται η ώρα της πολεμικής αναταραχής, της ανασφάλειας και των περιορισμών κάθε είδους στην επικοινωνία των ανθρώπων και της υλικής τους παραγωγής.

Αν αυτό το στρατηγικό πλεονέκτημα των κρατικοφασιστών είναι αδιαφιλονίκητο, είναι επίσης αδιαφιλονίκητο το γεγονός ότι ειδικά αυτή τη στιγμή στην οποία δίνεται το μεγάλο χτύπημα στην καρδιά των ΗΠΑ, βρίσκει τον δυτικό καπιταλισμό πιο τρωτό, από κάθε άλλη φορά τις τελευταίες δεκαετίες. Κι αυτό γιατί για πρώτη φορά από την μεγάλη πετρελαϊκή κρίση του '73 και οι τρεις μεγάλοι χώροι του διεθνούς καπιταλισμού, δηλαδή οι ΗΠΑ, η Ε. Ένωση και η Ιαπωνία δοκιμάζουν ύφεση ταυτόχρονα.. Για πρώτη φορά δηλαδή κανένας από τους τρεις δεν μπορεί να λειτουργήσει σαν ατμομηχανή για

να σύρει τους υπόλοιπους. Ταυτόχρονα είναι η πρώτη φορά που εξ αιτίας της τόσο μεγάλης πτώσης των οικονομικών συνόρων είναι τόσο βαθιά και άμεση η αλληλεξάρτηση αυτών των χώρων. Είναι λοιπόν φυσικό σε μια τόσο δύσκολη στιγμή, ένα ισχυρό χτύπημα σε έναν από αυτούς τους σχετικά αδύναμους και ασταθείς οικονομικούς χώρους, να απειλεί με καταρακτώδη αποσταθεροποίηση και κρίση όλο το δυτικό καπιταλισμό.

Από τα τελευταία γίνεται φανερό ότι οι οικονομικοί παράγοντες που κάνουν το χτύπημα στο Μανχάταν συγκριτικά δυσμενέστερο για τη Δύση, δηλαδή βοηθάνε τις ανατολικές στρατοκρατίες, δεν είναι μόνο στρατηγικού αλλά και συγκυριακού χαρακτήρα.

Δ) Χτύπημα στους λαούς που αντιστέκονται στο ρωσοκινεζικό άξονα

Η τέταρτη στρατηγική επίπτωση της επίθεσης στους πύργους είναι η εξής: Από δω και μπρος η εκστρατεία του ρώσικου και του κινεζικού σοσιαλμπεριαλισμού και των άλλων τραμπουκών του άξονα για να υποτάξουν και να εξανδραποδίσουν τους λαούς που τους αντιστέκονται θα γίνει πιο εύκολη.

Γιατί αντί να τους πολεμάνε μόνοι τους και σε σύγκρουση με τη Δύση, θα μπορούν να τους πολεμάνε ενισχυμένοι από τη δυτική ανοχή ή ακόμα και την υποστήριξη. Ο διαρκής πόλεμος της Ρωσίας για να σκλαβώνει τις χώρες της Κεντρικής Ασίας ή η απύθμενη βία της Κίνας ενάντια στους λαούς του Θιβέτ και του Σινγκιάγκ, θα βρουν νέους απροσδόκητους και πανίσχυρους σύμμαχους.

Αυτό άλλωστε είναι το νόημα της γραμμής του “παγκόσμιου αντιτρομοκρατικού αγώνα” που πρώτοι έριξαν οι Ρώσοι πριν κιόλας ξεκινήσουν τον δεύτερο πόλεμο κατά της Τσετσενίας και που την ακολούθησαν μόλις τώρα οι Αμερικάνοι χάρη στη μεγάλη σφαγή.

Βέβαια όλοι οι δημοκρατικοί πολίτες του κόσμου ακόμα και οι χοντρόπετσες και τυφλές δυτικές κυβερνήσεις ξέρουν ως τα τώρα να διακρίνουν ανάμεσα στην ένοπλη αντίσταση των καταπιεσμένων λαών ενάντια στις φασιστικές δικτατορίες και στην φασιστική τρομοκρατία. Η βασική διαφορά είναι η εξής. Η ένοπλη αντίσταση των λαών έρχεται σαν συνέπεια και γενικά ακολουθεί μια ξένη ή ντόπια κρατική τρομοκρατία, εκφράζει τις διαθέσεις και έχει τη συμπάθεια της μεγάλης μάζας του πληθυσμού και στρέφεται αποκλειστικά ενάντια στις κρατικές δυνάμεις βασικά τις ένοπλες, του καταπιεστή.

Αντίθετα η τρομοκρατία των φασιστών είναι μια συνήθης απρόκλητη βία που ανθεί μέσα σε συνθήκες μικρού ή μεγάλου πολιτικού δημοκρατισμού, που γι αυτό το λόγο όχι μόνο δεν έχει τη συμπάθεια, αλλά συγκεντρώνει την αποστροφή της μεγάλης πλειοψηφίας του πληθυσμού, και η οποία τις περισσότερες φορές στρέφει τη βία της ενάντια σε πρόσωπα έξω από τον κρατικό μηχανισμό εξουσίας ή κατά προτεραιότητα στρέφει τη βία της ενάντια σε αμάχους και γενικά ανθρώπους έξω από την κρατική εξουσία.

Επειδή λοιπόν αυτή η κραυγαλέα διαφορά είναι λίγο ή πολύ αντιληπτή, ο ρώσοι σοσιαλμπεριαλιστές έχουν κατασκευάσει και τοποθετήσει μέσα στις χώρες που αντιστέκονται και δίπλα στους λαούς που πολεμάνε τη δικιά τους κρατική (ή παρακρατική που είναι το ίδιο) τρομοκρατία, ειδικούς προβοκάτορες που αναλαμβάνουν να χτυπήσουν αθώους αμάχους ή δυνά-

μεις άσχετων χωρών.

Αυτούς τους προβοκάτορες, γνωστούς ή αγνώστους, τους έχουν διασυνδέσει κατάλληλα με τις ομάδες του Μπιν Λάντεν. Έτσι ο Μπιν Λάντεν δεν έχει γίνει χρήσιμος στα ρώσικα σχέδια ειδικά για το Αφγανιστάν, αλλά για όλη την κεντρική Ασία και τελικά για όλο τον κόσμο, έχει γίνει δηλαδή ένας διεθνής προβοκάτορας. Δεν είναι τυχαίο ότι το δίκτυο αυτό δεν φημίζεται για τους συνδέσμούς του στις χώρες – τραμπουκούς που υποθάλπουν την ανοιχτή, διαπιστωμένη και μαχητική τρομοκρατία και οι οποίες είναι συνδεδεμένες επίσης ανοιχτά και διαπιστωμένα με τη ρώσικη διπλωματία (Ιράν, Συρία, Λιβύη, Σουδάν), αλλά με χώρες συνήθως δυτικόφιλες, που έχουν κηρυγμένο πόλεμο κατά της φασιστικής τρομοκρατίας, όπως είναι η Σαουδική Αραβία, η Αίγυπτος, τα Αραβικά Εμιράτα και βέβαια όλες οι χώρες της κεντρικής και νότιας Ασίας που απειλούνται από τη Ρωσία.

Χαρακτηριστικότερη περίπτωση εξαιρετικά επιβλαβή της ανάλυσής μας είναι αυτή της Τσετσενίας. Σε αυτήν η KGB (σήμερα FSB) έχει εγκαταστήσει δύο βασικούς προβοκάτορες τον Μπασάγιεφ και τον Κατάμπ. Ο δεύτερος είναι σαουδάραβας και ανήκει σύμφωνα με το Κρεμλίνο στο δίκτυο Μπιν Λάντεν.

Εδώ και χρόνια η τσετσενική αντίσταση έχει καταγγείλει αυτούς τους δύο ότι διευκολύνουν με τη δράση τους τα σχέδια της Ρωσίας και τους έχει αποβάλλει από τις γραμμές της. Οι ανταποκριτές του δυτικού τύπου από την Τσετσενία προβάλλουν την πεποίθηση του τσετσενικού λαού ότι αυτοί είναι προβοκάτορες επειδή οι επιχειρήσεις τους είναι πάντα ασφαλείς και η αναδίπλωσή τους στις βάσεις τους δεν ενοχλείται ποτέ από τις ρώσικες στρατιωτικές δυνάμεις.

Χάρη σ’ αυτούς τους προβοκάτορες η Ρωσία ξεκίνησε τον σημερινό πόλεμο κατά της Τσετσενίας, αξιοποιώντας το ότι αυτοί πήραν ομήρους αμάχους στο ρωσικό έδαφος και ότι επίσης χωρίς λόγο επιτέθηκαν σε ρωσικές δυνάμεις στο γειτονικό και φιλικό προς τους Τσετσένους Νταγκεστάν. Χάρη σ’ αυτές τις επιθέσεις μπόρεσε η FSB να στήσει την ανατίναξη δύο πολυκατοικιών στη Μόσχα που θάψανε κάτω από τα ερείπιά τους 300 άτομα και μετά εύκολα να την αποδόσει στους Τσετσένους για να βρει άλλοι να τους επιτεθεί το 1999. Το Κρεμλίνο ενοχοποίησε τότε αμέσως την τσετσενική αντίσταση, αλλά ποτέ δεν συνέλαβε οποιονδήποτε δράστη. Η τσετσενική αντίσταση από την πρώτη στιγμή κατήγγειλε την ανατίναξη των πολυκατοικιών σαν προβοκάτσια της KGB. Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς τι σημαίνει το παρηγορητικό τηλεφώνημα του Πούτιν στον Μπους λίγες ώρες μετά την πτώση των δίδυμων πύργων ότι τα “ίδια έχουμε υποστεί και μεις από την τρομοκρατία”, ή τι σημαίνει ότι λίγο μετά διαταγμένοι ρώσοι πολίτες κατέθεσαν λουλούδια ταυτόχρονα στην αμερικάνικη πρεσβεία στην Μόσχα και στις γκρεμισμένες πολυκατοικίες.

Μπορεί εύκολα λοιπόν να συμπεράνει κανείς το όργιο της προβοκάτσιας που θα ακολουθήσει την σύμπτυξη του αμερικανωσοκινεζικού μετώπου κατά της τρομοκρατίας στην κεντρική Ασία, στις αραβικές χώρες, και όπου είναι δυνατό στον υπόλοιπο πλανήτη.

Μετά την σύμφωνη με τα σχέδια του Κρεμλίνου αντίδραση των ΗΠΑ στο χτύπημα του Μανχάταν, η προβοκάτσια θα γίνει το πιο αποδοτικό εργαλείο διεθνούς διπλωματίας για όλες τις

χώρες του νεοναζιστικού άξονα. Αφού με το δίκτυο του Μπιν Λάντεν τα πράγματα πήγαν τόσο καλά, δεκάδες πλατεία και ακόμα πιο αόρατα δίκτυα θα εμφανιστούν.

ΠΑΝΤΟΥ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

Αν ο δυτικός αστικός κόσμος δεν είχε περάσει στο στάδιο της ιδεολογικής και πολιτικής αποσύνθεσης θα σκεφτόταν ότι αυτός που γκρέμισε τους πύργους του Μανχάταν είναι πιθανότατα ο ίδιος που γκρέμισε τις πολυκατοικίες στη Μόσχα. Και αυτός ο τελευταίος δεν θα μπορούσε να είναι ο ματοβαμένος και ηρωϊκός λαός της Τσετσενίας που δεν διέπραξε γενοκτονία κατά των ρώσων κατοίκων της Τσετσενίας ή οποιαδήποτε εθνοκάθαρση στη διάρκεια αυτού εδώ του πολύχρονου αγώνα του, ούτε ποτέ στην ιστορία του.

Ο μόνος που θα μπορούσε να είναι ήταν ή ίδια η Ρωσία, εννοούμε η Ρωσία της KGB και του ρώσικου φασιστικού στρατού, η Ρωσία η έμπειρη τόσο στην προβοκάτσια όσο και στη σφαγή των αμάχων.

Ποιος ξέρει τόσο καλά, όσο μια πολεμική υπερδύναμη να οργανώνει ανθρώπους απόλυτα εχέμυθους, ή κατάλληλα εξαρτημένους ώστε να είναι εχέμυθοι, που να ξέρει ότι θα εκτελέσουν οπωσδήποτε την θανάσιμη αποστολή τους, που ο σκοτεινός φανατισμός τους είναι τόσο τέλειος όσο και η ψυχραιμία τους. Ποιος έχει δοκιμάσει συγκεκριμένα αυτές τις μεθόδους τόσο πολύ σε όλο τον πλανήτη τα τελευταία τριάντα χρόνια αν όχι μια υπερδύναμη που οι μυστικές της υπηρεσίες και η διπλωματία της είναι χωμένες παντού, ιδιαίτερα μέσα στις κυβερνήσεις και τα δίκτυα που είναι εξασκημένες στην ατιμώρητη και ασύλληπτη εξόντωση αμάχων. Ποιος μπορεί να οργανώνει χτυπήματα που να περιλαμβάνουν βαθιές γνώσεις από τη στατική των ψηλών κτιρίων ως την εναέρια κυκλοφορία της πιο ανεπτυγμένης χώρας, ως την στρατιωτική αεράμυνα αυτής της χώρας, ως τις δυνατότητες και τις συνήθειες των μυστικών της υπηρεσιών; Κυρίως όμως ποιος μπορεί να έχει την ιδεολογία να σφάζει μεθοδικά και να ποδοπατεί λαούς σε τόσο μεγάλη κλίμακα αποδεικνύοντας ότι αυτοί οι χιλιάδες άνθρωποι που πέθαναν μέσα στη μεγαλύτερη αγωνία στο Μανχάταν δεν αξίζουν γι αυτόν περισσότερο από μύγες. Δεν πρέπει αυτός να έχει σφάξει τουλάχιστον ενάμιση εκατομμύριο Αφγανούς στον πόλεμο του 1980 –1990 ή το 20% του λαού μιας μικρής Τσετσενίας, ή να έχει υποστηρίξει τη σφαγή εκατοντάδων χιλιάδων Βόσνιων από τους Σέρβους “αδελφούς του”; Είναι δυνατόν να είναι ο δολοφόνος το μυστηριώδες, ασύλληπτο, άγνωστο στις πραγματικές του δυνατότητες δίκτυο μερικών χιλιάδων ανθρώπων ενός ανθρώπου που καθοδηγεί τις πιο πολύπλοκες στρατιωτικές επιχειρήσεις απ’ τα βουνά της πιο καθυστερημένης χώρας του κόσμου; Είναι οι βοσκοί Ταλιμπάν το κατάλληλο περιβάλλον των πιο λεπτών διεθνών αναλύσεων που οφείλουν να εκπονούν όσοι καταφέρνουν τέτοια πλήγματα; Ή είναι το περιβάλλον μιας υπερδύναμης που όχι μόνο αναλύει **αλλά κυρίως επηρεάζει, ελέγχει και γιατί όχι καθοδηγεί με τον όγκο της και τα μέσα της τις διεθνείς συνέπειες ενός τέτοιου χτυπήματος παγκόσμιας και**

Ο βασικός ύποπτος και οι στρατηγικές συνέπειες της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν

συνέχεια από τη σελ. 13

Μάλιστα ιστορικής εμπέλειας;

Πραγματικά μόνο μια τάξη σε απόλυτα διανοητική αλλά και ηθική παρακμή μπορεί να συνεργαστεί με τον αληθινό υπ' αριθμόν ένα ύποπτο για να πλήξει το πολύ ένα από τα τελευταία και λιγότερο ανώδυνα εξαρτήματά του, τον Μπιν Λάντεν, παίρνοντας στο λαιμό της ασυλλόγιστα μια ουδέτερη, έως φιλική της δύναμη, και μάλιστα προσφέροντας την στον υπ' αριθμόν ένα ύποπτο.

Βέβαια στο βάθος της διανοητικής αυτής παρακμής είναι η κοινωνική και ηθική παρακμή του δυτικού αστικού κόσμου. Γιατί αυτός αποφάσισε να ξεχωρίσει τα δικά του αθώα θύματα από

τα αθώα θύματα του τρίτου κόσμου και να στρέψει την εκδίκηση για τα πρώτα, ουσιαστικά ενάντια στα δεύτερα.

Κλείνοντας αυτό μας το άρθρο, οφείλουμε να διευκρινίσουμε ότι η επιβεβλημένη τώρα απάντηση της Δύσης δεν είναι βέβαια η κήρυξη ενός πολέμου κατά του νεοναζιστικού άξονα. Όχι μόνο γιατί κάτι τέτοιο θα ήταν γελοίο από πολιτική άποψη αφού δεν έχει αποδειχτεί πέρα από κάθε αμφιβολία η πηγή του χτυπήματος του Μανχάταν, όπως άλλωστε ήταν και στην πρόθεση των αυτουργών του, αλλά κυρίως γιατί καμία κρατική δύναμη στη Δύση δεν έχει στοιχειωδώς αποκαλύψει στους λαούς της -μέσα από τα δεδομένα της ίδιας της ζωής- ότι ο ρωσοκινέζικος

άξονας είναι η πηγή κάθε φασιστικής τρομοκρατίας στο σύγχρονο κόσμο. Και αυτό συμβαίνει γιατί καμία τέτοια δύναμη δεν εκπροσωπεί στ' αλήθεια τους λαούς και δεν συμπάσχει με αυτούς. Να εκδικηθεί κανείς στις σημερινές συνθήκες το χτύπημα στο Μανχάταν, σημαίνει πρακτικά, να σταθεί στο πλευρό όλων των λαών που δοκιμάζουν τη βία φασιστικών δικτα-

τοριών, από το εσωτερικό τους ή απ' έξω και κυρίως να σταθεί εμπόδιο πάνω σε κάθε προέλαση του ρωσοκινέζικου άξονα. Αν οι ΗΠΑ θέλουν να εκδικηθούν τους σφαγείς των Πύργων, όσο θα ερευνούν -και θα χρειαστεί αρκετός χρόνος για να τους αποκαλύψουν- θα πρέπει ταυτόχρονα να υποστηρίζουν όλα τα θύματα και τους καταπιεσμένους λαούς του ρωσοκινέζικου

άξονα. Η μόνη δυνατή δημοκρατική απάντηση σήμερα είναι: άμυνα στο φασισμό που αυτός ο άξονας φέρνει με τη δημιουργία ενός ενιαίου παγκόσμιου δημοκρατικού μετώπου. Αφού η δυτική αστική τάξη διασπάει και διαλύει αυτό το μέτωπο, είναι υπόθεση των λαών να το οικοδομήσουν, και μάλιστα ακόμα και ενάντια της.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία*, 17/9/2001

Η ΟΑΚΚΕ καταδικάζει την κολοσσιαία σφαγή στο Μανχάταν σα μια πολεμική πράξη χιτλερικού τύπου. Το εύρος, η οργάνωση και ο έλεγχος ενός τέτοιου πλήγματος προϋποθέτουν πίσω τους μία διεθνούς εμπέλειας κρατική μηχανή. Μία κρατική μηχανή που έχει συμφέρον να οδηγήσει τις ΗΠΑ σε πόλεμο με το ως τώρα αντιρώσικο Αφγανιστάν και το υπόλοιπο ακόμα δυτικόφιλο σουνιτικό Ισλάμ, η οποία έχει δεσμούς με την αντι-αμερικανική τρομοκρατία παντού στον κόσμο, και η οποία ειδικεύεται στο να εξοντώνει μαζικά αμάχους (Τσετσενία) είναι η ρώσικη κρατική μηχανή.

Μια τέτοια μηχανή θα ήταν απίθανο να απουσιάζει από τη σφαγή του Μανχάταν.

ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Σύντροφοί μας από τη Γερμανία μας έστειλαν ανταπόκριση για το πως είδαν τις αντιδράσεις του γερμανικού λαού, αλλά και των Ελλήνων στοτρομοκρατικό χτύπημα που δέχτηκε η Αμερική. Τις μοιραζόμαστε μαζί σας.

«Στις 11 του Σεπτεμβρίου είδαμε ολοζώντανο αυτό που τόσα χρόνια λέμε και ξαναλέμε μέσα από τη Νέα Ανατολή, αυτό που γράφουμε στις αφίσες που κολλάμε τόσα χρόνια στους τοίχους της Αθήνας, αυτό που προπαγανδίζουμε, όποτε και όπου μπορούμε. Ποιο είναι αυτό; Μα φυσικά ότι η Ρωσία χρησιμοποιεί εδώ και χρόνια ό,τι βρώμικο υπάρχει στον κόσμο: εθνικισμούς, φανατικές θρησκευτικές ομάδες, τρομοκράτες, ναζιστές και όλα αυτά τα σκυλιά και τα κινεί στη σκακιέρα της, αφού προηγουμένως έχει μελετηθεί προσεκτικά η επόμενη κίνηση μέσα στα σκοτεινά καγκεμπίτικα δωμάτια. Τα λέγαμε όλα αυτά, τα γράφαμε και μας λαιδορούσαν ή στην καλύτερη περίπτωση μας αμφισβητούσαν καλώς ή κακώς. Έτσι, η σφαγή του Μανχάταν, αυτό που σχεδόν για όλους ήταν μια αποτροπιαστική έκπληξη, για μας ήταν μια ακόμα φρικιαστική επιβεβαίωση.

Βρισκόμαστε στη Γερμανία όταν συνέβηκαν αυτά τα φοβερά. Τα όσα είδαμε, ακούσαμε, διαβάσαμε σ' αυτή τη χώρα, τα όσα είδαμε σ' όλο τον κόσμο να συμβαίνουν την επόμενη μέρα, αλλά και όσα διαβάσαμε στις ελληνικές εφημερίδες ή ακούσαμε και είδαμε στα ελληνικά κανάλια που εκπέμπουν εδώ μας έκαναν να συνειδητοποιήσουμε με τον πιο ωμό τρόπο ότι η πατρίδα μας χορεύει τον χορό για τα καλά πια. Νομίζουμε ότι αξίζει να διαβάσουν οι αναγνώστες μας αυτές τις σκέψεις μας, αυτά τα αισθήματά μας.

Τι έγινε στη Γερμανία; Είναι αξιοπαρατήρητο ότι παρά και πέρα από τη πολιτική της σημερινής ηγεσίας της Γερμανίας, Σρέντερ-Φίσερ, ο γερμανικός λαός έδειξε τα πιο βαθιά δημοκρατικά του αισθήματα, τον αποτροπιασμό του με πράξεις και όχι μόνο με λόγια απέναντι στην τρομοκρατία. Και ποιος είναι αυτός ο πρά-

ξεις; Μα οι ατέλειωτες λαοσυνάξεις και η διαμαρτυρία στους δρόμους, στις πλατείες, οι συμβολικές συγκεντρώσεις έξω από τις εκκλησίες που γίνονταν μνημόσυνα.

Δε θα ξεχάσουμε το πρωί της 12ης Σεπτεμβρίου, που είδαμε όλους τους μαθητές, αλλά και πολλούς πολίτες να πιάουν τα πεζοδρόμια της πόλης, που μένουμε, μιας πόλης των εξήντα χιλιάδων κατοίκων, κοντά στην Στουτγκάρδη, και να βαδίζουν για την κεντρική πλατεία όπου γίνονταν ομιλίες και διαμαρτυρίες κατά της τρομοκρατίας. Τα σχολεία της Γερμανίας δεν λειτουργήσαν εκείνη τη μέρα. Γερμανικές σημαίες, κάτι πρωτόγνωρο για τα δεδομένα της Γερμανίας ήταν κρεμασμένες παντού και μαζί τους οι μαυρόασπρες σημαίες του πένθους.

Δε συνέβηκε όμως το ίδιο και με τα ελληνικά σχολεία. Σε τηλεφώνό μας στο ελληνικό προξενείο, αν θα λειτουργήσουν τα σχολεία που πάνε τα παιδιά μας, μας απάντησαν "φυσικά Ναι"! Γνωρίζαμε από πριν την απάντηση, αλλά αλλιώς να το περιμένεις κι

αλλιώς να το ακούς. Αυτό το "φυσικά Ναι" ηχεί ακόμα στ' αυτιά μας και μας δείχνει ακόμα μια φορά ότι αυτό το "Ανήκουμε στη Δύση" είναι για την Ελλάδα μια θλιβερή προσποίηση. Η Ελλάδα άνηκε στη Δύση όταν η Δύση ήταν το κέντρο της διεθνούς αντίδρασης. Τώρα που αυτό το κέντρο μεταφέρθηκε στη Ρωσία και την Κίνα, η Ελλάδα είναι με τη Ρωσία και την Κίνα.

Έπειτα είδαμε στην τηλεόραση τη μέρα που γίνονταν μνημόσυνα και δεήσεις στις απανταχού εκκλησίες του κόσμου τη Μεγάλη διαφορά και τη Μεγάλη ομοιότητα.

Η Μεγάλη διαφορά: Θάλασσες λαού έξω από την εκκλησία του Βερολίνου, άδεια εκκλησία της Μητρόπολης της Αθήνας από λαό. Μόνο οι θλιβεροί, υποκριτές πολιτικοί της στέκονταν εκεί μπροστά από τον ελεεινό Χριστόδουλο για να κρατήσουν τα προσχήματα.

Η Μεγάλη ομοιότητα: Τα λόγια του Χριστόδουλου. Αντί για δεήσεις ξεστόμιζε ύβρεις για τους "άσωτους,

τους αμαρτωλούς" της Δύσης, που η τιμωρία του Θεού έπεσε βαριά πάνω τους.

Το ίδιο όπως και οι αρχηγοί των απανταχού φανατικών ισλαμιστών που δήλωναν: "Ο Αλλάχ τους τιμώρησε"! Αλλά και οι δηλώσεις της Παπαρρηγιά, του Κωνσταντόπουλου και άλλων ρωσόδουλων της Ελλάδας δεν διέφερε ιδιαίτερα και συμπυκνώνονταν περίπου στη φράση: "Οι ΗΠΑ πληρώνουν την αλαζονική πολιτική τους απέναντι στους κολασμένους αυτού του πλανήτη"!

Και το κλου! Τα γκάλοπ και τα πρωτοσέλιδα των ελληνικών εφημερίδων, που άλλοτε έσταζαν δάκρυα και πόνο για όλους τους περιθωριακούς του τόπου μας, τώρα έσταζαν "χολή", για τα χιλιάδες θύματα της τρομοκρατικής επίθεσης στις ΗΠΑ. "Καλά να πάθουν"! Σ' αυτή τη φράση εξαντλιόταν ο ανθρωπισμός μας.

Τι τρομερή επιβεβαίωση; Όμως ξέχουμε: Θάρθουν κι άλλα. Κι εμείς πρέπει να προετοιμαζόμαστε για τα χειρότερα».

συνέχεια από τη σελ. 6

ΕΡΕΥΝΑ-ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

ναμική της ανάπτυξης της γνώσης, επιστημονικής και τεχνολογικής, καθώς και η διαλεκτική της που υπαγορεύονται από την ανάπτυξη του τύπου που χονδρικά περιγράψαμε είναι εξαιρετικά γόνιμη με αποτέλεσμα αυτό που σήμερα είναι γνωστό αύριο να θεωρείται ξεπερασμένο. Η ενότητα θεωρίας και πράξης έχει προχωρήσει τόσο πολύ ώστε να μιλάμε πια αυτή την μικρή χρονικά περίοδο για επιστημονική γνώση στον καπιταλισμό και να εννοούμε την ενότητα θεωρητικής και πρακτικής γνώσης.

Οι νέες τεχνολογίες μπορούν να παραχθούν και με μικρό κόστος ερευνητικού κεφαλαίου, (τουλάχιστο πολλές από τις μη στρατηγικού χαρακτήρα), και να παράγουν νέα σημαντικά τεχνολογικά προϊόντα με ελάχιστο κόστος. Στην αρχή, ή στην ωρίμασή της, μια τεχνολογική επανάσταση, μέχρι τώρα τουλάχιστον, δίνει εξαιρετικά εντυπωσιακά αποτελέσματα που στηρίζονται στις καινοτόμες ιδέες. Έτσι υπάρχει η δυνατότητα συμμετοχής των μικρών και φτωχών χωρών στο σημερινό εξελισσόμενο διεθνή τεχνολογικό καταμερισμό εκτός από τη μεταφορά τεχνολογίας και στην παραγωγή της ακόμης, ανάλογα βέβαια με τη συμμετοχή τους σε κάποιο διακρατικό σχήμα, ανάλογα με τον όγκο της οικονομίας τους και ανάλογα με το επίπεδο της ανάπτυξής τους. Η δημιουργία σύγχρονης έρευνας είναι πια υποχρεωτική για κάθε χώρα. Σαν παράδειγμα στη χώρα μας η παραγωγή λογισμικού καλύπτει σχεδόν τις ανάγκες της παραγωγής. Επίσης οι ιχθυοκαλλιέργειες, ένας σύγχρονος τομέας, καταλαμβάνει μια από τις πρώτες θέσεις στον κόσμο. Το Πακιστάν παράγει πια ηλεκτρονικούς υπολογιστές και στοχεύει στην ανάπτυξη του επιστημονικού επιπέδου του στους υπολογιστές. Η νέα τεχνολογική επανάσταση, προϊόν συμπύκνωσης τεράστιας ποσότητας γνώσης που πολλαπλασιάζει την ίδια την γνώση με ιλιγγιώδεις ρυθμούς απαιτεί την τεράστια συνεργασία των επιστημόνων σε πλανητικό επίπεδο, καθώς και τη συνθετότερη συνεργασία των εργαζομένων στο διακρατικό ή όχι διεσπαρμένο γεωγραφικά εργοστάσιο ή σε οποιαδήποτε άλλη παραγωγή.

Μια τέτοια σύνθετη και τεράστιας κλίμακας κοινωνική συνεργασία στην παραγωγή δεν μπορεί να την υπηρετήσει το σύστημα της αλυσίδας και το πυραμидικό κάθετο μοντέλο διοίκησης των επιχειρήσεων. Οι νέες μέθοδοι παραγωγής στις οποίες πρωτοπορούν οι Ιάπωνες βασίζονται στη συνεργασία των ομάδων και στην οριζόντια συνεργασία τους μέσα στις επιχειρήσεις. Αυτά εξαφανίζουν τα μεσαία διοικητικά στελέχη, (που στελεχώνουν τα φαιοκόκκινα κινήματα επείδη χάνουν τη δουλειά τους), και αποτελούν την ανώτατη μορφή συνεργασίας που έχει γνώρισε ο καπιταλισμός. Δεδομένης της τεχνολογικής ανάπτυξης των μητροπολιτικών κέντρων αυτά ήδη ανταγωνίζονται σκληρά στην εύρεση νέων μεθόδων παραγωγής που να αυξάνουν τη συνεργασία, η οποία δεν κοστίζει τίποτα στο κεφάλαιο, άρα και την παραγωγική δύναμη της εργασίας. Με τη σταδιακή αντικατάσταση των παλιών τεχνολογιών, που θα υπάρχουν πλάι στις σύγχρονες για ένα μεγάλο διάστημα, θα αντικαθιστάται συνεχώς ο εργάτης φαντάρος της παραγωγής από το συλλογικό φαντάρο, από την ομάδα εργατών, ο πα-

λιός στρατηγός απόφοιτος του πολυτεχνείου θα αντικατασταθεί από το συλλογικό στρατηγό, την ομάδα στελεχών και θα καταστρέφεται παράλληλα το πυραμидικό μοντέλο διοίκησης.

Η ανάπτυξη της νέας επιστήμης και της σύγχρονης παραγωγής μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με την καλλιέργεια του επιστημονικού πνεύματος των μαζών και με την πλατιά κοινωνική συνεργασία στην παραγωγή, που σαν τέτοια είναι αντιιμπεριαλιστική, δηλαδή μέσα σε συνθήκες που εξασφαλίζει τουλάχιστον η αστική πολιτική δημοκρατία. Ο εκδημοκρατισμός του πολιτικού συστήματος δηλαδή σ' αυτή τη φάση της ανάπτυξης επιβάλλεται από τους ίδιους τους υλικούς όρους της παραγωγής. Υπονόμευση της ανάπτυξης της πολιτικής δημοκρατίας σημαίνει υπονόμευση της ανάπτυξης. Για τους παραπάνω λόγους το παραγωγικό κεφάλαιο σήμερα υποχρεώνεται να συμφορθεί σε μορφές πολιτικής δημοκρατίας και τις εδραϊώνει, όσο αναπτύσσει εκρηκτικά την παραγωγική του βάση ποσοτικά και ποιοτικά. Ο ίδιος βέβαια ο αναπτυξιακός κεφαλαιοκράτης που σήμερα ταυτίζει την ανάπτυξη με την αστική δημοκρατία, θα μετατραπεί στο μεγαλύτερο εχθρό του προλεταριάτου και της κοινωνίας όταν θα απειληθεί η ιδιοκτησία του στα μέσα παραγωγής. Αδίστακτα θα τοποθετηθεί στη μεριά της ωμής αστικής δικτατορίας και θα αιματοκυλήσει την κοινωνία παρά και ενάντια στην θέληση της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού. Μέχρι τότε όμως η ανθρωπότητα θα έχει πραγματοποιήσει ένα μεγάλο πνευματικό, παραγωγικό, επιστημονικό και τεχνολογικό άλμα προς τα εμπρός.

Αυτή την περίοδο της σχετικής πολιτικής δημοκρατίας οφείλει να εκμεταλλευθεί το προλεταριάτο για την ανασυγκρότηση του κόμματός του. Η σημερινή ανάπτυξη με την ελευθερία των συναλλαγών που εξασφαλίζει την ισοτιμία τους για τα ανεπτυγμένα έθνη εντάσσει μέρος της οικονομικής ζωής αυτών των εθνών σ' ένα υπερεθνικό σύνολο οικονομικών σχέσεων, φέρνει σε επαφή, πολιτική, πολιτιστική και ψυχολογική, σε μια αλληλογνωριμία όλα τα έθνη και δημιουργεί ένα κοινό διαφοροποιημένο τεχνικό πολιτισμό. Αναπόφευκτη είναι και η υποχώρηση του εθνικισμού, του κάθε είδους σωβινισμού, της παράδοσης που υπηρετεί τον εαυτό της και όχι τη ζωή των σημερινών ανθρώπων, όπως και του θρησκευτικού φανατισμού.

Ο ρώσικος νεοναζισμός ο φορέας του πολέμου δεν έχει καμιά θέση σ' ένα τέτοιο κόσμο. Γι' αυτό μισούν και πολεμούν τη νέα γνώση με ναζιστικά επιχειρήματα, υποστηρίζουν και φουντώνουν σε κάθε ευκαιρία τα εθνικά μίσση και το σωβινισμό, προσπαθούν να δημιουργήσουν μια ψυχοσύνθεση και κουλτούρα στο σύγχρονο άνθρωπο στηριγμένη στην παράδοση και όχι στις σημερινές πραγματικές κοινωνικές σχέσεις, συγχωνεύουν τη θρησκεία με την πολιτική και συμμαχούν με οποιαδήποτε μορφή μεσαιωνισμού.

Το κουσούρι που βρίσκουν τα φαιοκόκκινα κινήματα στη νέα γνώση, και εννοούμε πάντα τη γνώση των θετικών επιστημών, είναι το εξής ιδεολόγημα: ότι η

νέα γνώση αυξάνει τα κέρδη του κεφαλαίου. Οι θετικές επιστήμες όμως είναι αταξικές. Δεν έχουν από μόνες τους καμιά ιδιότητα απομύζησης της υπεραξίας. Η υπεραξία παράγεται από την εργασία με την ένωσή της με τα μέσα παραγωγής που τα συνιστά και τα δημιουργεί εν μέρει η τεχνολογία και η οποία με τη σειρά της βασίζεται στο σώμα της θεωρίας. Αν αφήσουμε τη θεωρία της αξίας και στηριχθούμε στην απλή εμπειρία είναι επιτρεπτό να ρωτήσουμε ζητώντας την ανοχή του αναγνώστη: Αν αφήσουμε να πέσει ένα σώμα δίπλα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και δίπλα στο κτίριο της ΚΓΒ θα πέσουν με διαφορετικούς νόμους κίνησης; Η Γκαμπελική προπαγάνδα εμφανίζει την εκμετάλλευση της γνώσης από το κεφάλαιο σαν κακή ιδιότητα της γνώσης και όχι της λειτουργίας του κεφαλαίου. Ο Μάρξ στο κεφάλαιο τόμος Α είπε ότι, η πιο άθλια πράξη του κεφαλαίου είναι να εκμεταλλεύεται ολόκληρη την πνευματική δημιουργία της ανθρωπότητας της σημερινής ή των προηγούμενων γενιών. Είτε πρόκειται για ελεύθερη δημιουργία, είτε γι' αυτή που παρέχεται από τα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Η γνώση, και εννοούμε εδώ όλη τη γνώση, είναι προϊόν κοινωνικής λειτουργίας και είναι κατάκτηση της ανθρωπότητας. Η αμφισβήτηση αυτών των αληθειών έγινε μόνο από τους ναζί και τους σημερινούς σκοταδιστές. Όταν η Αυγή καταγγέλλει τη δημιουργία 70 νέων τμημάτων από τον Αρσένη στα ΑΕΙ και στα ΤΕΙ σε σύγχρονα αντικείμενα, δρα αντικοινωνικά και εκφράζει και το σοσιαλιστικού τύπου μίσος της για τον αφανισμό της σύγχρονης δυτικής κοινωνίας μέσα από το χτύπημα ολόκληρης της κοινωνίας. Οι εχθροί της γνώσης είναι εχθροί της αστικής δημοκρατίας από τη μεριά του αστικού φασισμού.

Το σαμποτάρισμα του επιστημονικού πνεύματος των μαζών

Η ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας δεν γίνεται μ' ένα αυτόματο τρόπο με την ύπαρξη και μόνο της βιομηχανίας. Μια άλλη αναγκαία συνθήκη είναι η εκπαίδευση, ο βαθμός κατάκτησης της γνώσης, το υψηλό επιστημονικό επίπεδο των μαζών και η ιδεολογική τους στάση απέναντι στην επιστήμη. Αυτό είναι πολιτικό ζήτημα και αποτελεί και μια ολόκληρη πολιτική προτεραιότητας της Ε.Ε. Η κυβέρνηση μαζί με το σοσιαλιστικό εκτός από την αποβιομηχάνιση υπονόμευσε συστηματικά τις όποιες προσπάθειες που οδηγούν σ' αυτή την κοινωνική κατάκτηση. Με τον τρόπο αυτό εμποδίζουν την πραγματική ένταξη της χώρας σε μια καλή θέση στον διεθνή τεχνολογικό καταμερισμό και δημιουργούν ιδεολογικές αντιφάσεις και τεχνολογικές ανισορροπίες στο εσωτερικό της Ευρώπης. Το σαμποτάζ σ' αυτό τον τομέα συνίσταται στη δημιουργία μιας μόνιμης αναντιστοιχίας μεταξύ της σύγχρονης υπό διαμόρφωση τεχνολογικής βάσης της παραγωγής και της πνευματικής ζωής της κοινωνίας που υπηρετεί αυτή τη βάση, διαμορφωμένης από τον εθνικισμό και κάθε είδους σωβινισμό, από την κατάργηση των αστικοδημοκρατικών δικαιωμάτων και α-

πό την προπαγάνδη φασιστικών ιδεών όπως είναι τα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη και η θρησκεία.

Η κατάργηση από το καθεστώς της δειλής απόπειρας Αρσένη έφερε σύμφωνα με έρευνα την απόδοση των μαθητών στα μαθηματικά, τη φυσική και τη χημεία στις τελευταίες ευρωπαϊκές θέσεις. Η συστηματική καθυστέρηση της εισαγωγής της πληροφορικής στα σχολεία και η έλλειψη μέχρι και σήμερα κάθε προετοιμασίας γι' αυτό, καθώς και ο μεγάλος αριθμός εργαζομένων της πληροφορικής που λείπει από την παραγωγή, προετοιμάζει το έδαφος για τον ηλεκτρονικό αναλφαβητισμό. Η κατάργηση της αξιολόγησης των εκπαιδευτικών του σχεδίου Αρσένη διατηρεί τα κομματικά κριτήρια στην επιλογή των διευθυντών στην εκπαίδευση και έτσι ολόκληρο το εκπαιδευτικό σύστημα παραμένει στον πολιτικό έλεγχο του σοσιαλφασισμού. Η κατάργηση των Π.Σ.Ε. ματαίωσε 100.000 θέσεις ανώτατης εκπαίδευσης χρηματοδοτούμενες από την ΕΕ. Η μόνη ευρωπαϊκή χώρα που δεν αναγνωρίζει τα πτυχία των ξένων πανεπιστημίων, των κέντρων ελευθέρων σπουδών (το όνομα θυμίζει κρυφό σχολειό), είναι η Ελλάδα. Και αυτό αφορά χιλιάδες φοιτητές πανεπιστημίου. Η εγκατάλειψη των ΤΕΙ στην τύχη τους, ενώ υπήρχε πολιτική της ΕΕ που την εφάρμοσαν όλες οι χώρες για την πραγματική αναστατοποίησή τους, είναι άλλο ένα βαρύ πλήγμα στο επιστημονικό επίπεδο των μαζών. Η πολιτική υπόθαλψης και καθοδήγησης του συντησιασμού των καθηγητών των ΑΕΙ από το σοσιαλφασισμό παραλύει κάθε προσπάθεια να ξεφύγουν τα ιδρύματα αυτά από τα δεδομένα της δεκαετίας του '70. Δημοκράτες καθηγητές όπως ο Σωτηρόπουλος και ο Καλλίας που αποπειρώνται φιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις αποκεφαλίζονται. Τη δίψα της μάζας για επαφή με τη σύγχρονη επιστήμη που τη γεννά καθημερινά ο χειρισμός της σύγχρονης τεχνολογίας προσπαθεί να τη σβήσει το καθεστώς με προφήτες όπως ο Γραμματικάκης που συνήθως μιλούν για τ' αστέρια εκεί που θεωρούν ότι κατοικεί ο θεός.

Η βία του σοσιαλφασισμού ενάντια στο νέο διαφοροποιημένο φιλελεύθερο ιδεολογικό και κοσμοθεωρητικό πυρήνα που ενεργοποιεί τη νέα επιστήμη και τεχνολογία και η δυσφήμιση της επιστήμης σαν αντανθρώπινης και ιμπεριαλιστικής, σαν ταξικής βάσης του αστισμού, υπονόμευσε ευθέως το επιστημονικό επίπεδο των μαζών αφού αμβλύνει το βαθμό αποδοχής της νέας γνώσης που είναι απαραίτητος όρος της ανάπτυξης. Το απειμλουτισμένο ουράνιο του Κοσόβου, οι τρελές αγέλαδες, τα μεταλλαγμένα προϊόντα, η γενετική, το φαινόμενο του θερμοκηπίου, επιστρατεύονται για να τεκμηριώσουν την καταστροφή του περιβάλλοντος που τάχα προκαλεί η νέα τεχνολογία. Αυτά είναι μερικά από τα γνωστά θέματα που το ανατολικό μονοπώλιο χρησιμοποιεί πρώτον για να προσάπτει μια ταξικότητα στο σώμα των σύγχρονων θεωριών για να χτυπήσει την αναπτυξιακή υπεροχή του δυ-

συνέχεια στη σελ. 16

ΕΡΕΥΝΑ-ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 15

τικού καπιταλισμού, δεύτερο για να χτυπήσει κάθε δημοκρατισμό αφού η νέα τεχνολογική προσπάθεια απαιτούν σαν το οξύγόντο το δημοκρατισμό με τον οποίο είναι συνηφασμένες και τρίτον για να βασανίσει τη μάζα και να σπάσει τις αντοχές της επισείοντας την απειλή ενός νέου κατακλυσμού. Η λεπτή αυτή υπονόμηση της εμπιστοσύνης των μαζών στη σύγχρονη γνώση και παραγωγή γίνεται με συστηματικό τρόπο και σ' ένα μεγάλο βάθος χρόνου που μόνο το ρώσικο συμπαγές μονοπώλιο διαθέτει. Ο οικονομικός του όγκος είναι τεράστιος και οι αντιθέσεις στο εσωτερικό του υποτάσσονται στον κοινό στόχο της παγκόσμιας στρατιωτικής κυριαρχίας. Αυτό το μονοπώλιο είναι σύμφυτο με το ίδιο το ρώσικο κράτος.

Η εκκλησία υπηρετεί αυτή την πολιτική μαζί με κάθε άλλο είδους λευκή ή μαύρη μαγεία, καφετζούδες, χαρτορίχτρες, αποκρυφιστές και ψευτοφιλόσοφους. Όλοι αυτοί επιστρατεύονται ενάντια στον αστικό και σοσιαλιστικό ορθολογισμό, ενάντια στις κατακτήσεις των νέων χρόνων και σε κάθε επιστημονικό πνεύμα. Παρακολούθησαμε μία κορύφωση πριν λίγες μέρες, όταν κάτοικοι του Μούδρου στη Λήμνο έκαναν λιτανεία οργανωμένη από το κράτος με τη συμμετοχή του στρατού και άλλων σωμάτων της κρατικής βίας, για να ξεματιάσουν το χωριό τους από την κατάρρα που του έδωσε πριν χρόνια ένας καλόγερος.

Επίθεση στην έρευνα μέσα από το σοσιαλφασιστικό κράτος

Από τις αρχές του 2001 ξεκίνησε στη Βουλή η τροποποίηση του νόμου 1514/85. Ο νέος νόμος 2919/01 αφορά στην άμεση σύνδεση της έρευνας και της τεχνολογίας με την παραγωγή και ειδικά δίνει προτεραιότητα στην εφαρμοσμένη έρευνα έναντι της βασικής, αν μπορούμε να κάνουμε αυτό τον τεχνητό διαχωρισμό. Αυτή είναι ακριβώς η ευρωπαϊκή ερευνητική πολιτική που αποφασίστηκε στη Σύνοδο Κορυφής της Λισσαβόνας. Η άμεση σύνδεση της έρευνας με την παραγωγή είναι μια υποχρεωτική για τα κράτη μέλη, αν θέλουν να συμμετέχουν στο διεθνή τεχνολογικό καταμερισμό. Αυτή η πολιτική με μια σειρά άλλων μέτρων οδηγεί στον ενιαίο ευρωπαϊκό ερευνητικό χώρο, τα γάγγλια του οποίου είναι τα λεγόμενα ερευνητικά δίκτυα. Τα δίκτυα αυτά θα δημιουργηθούν στην Ε.Ε. με το 6ο πλαίσιο ανταγωνιστικής έρευνας (τόρα διανύουμε το 5ο) που ολοκληρώνει την κοινή ευρωπαϊκή πολιτική που ξεκίνησε εδώ και 20 περίπου χρόνια με το πρώτο πλαίσιο και το πρώτο Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης που αφορούσε στη χρηματοδότηση και στην αναδιάρθρωση της οικονομίας και των φτωχών χωρών της τότε ΕΟΚ. Ένα μέρος των Κοινοτικών Πλαισίων Στήριξης (Κ.Π.Σ.) αφορά και στη χρηματοδότηση της έρευνας και των ερευνητικών υποδομών. Η χρηματοδότηση της έρευνας από το πρώτο και δεύτερο Κ.Π.Σ. αφορά ανταγωνιστικά προγράμματα μεταξύ των ιδρυμάτων στο εσωτερικό μιας χώρας. Το Γ' Κ.Π.Σ. που τώρα αρχίζει έχει ένα τμήμα που αφορά επίσης την έρευνα και που θα συμβάλει στη δημιουργία των ερευνητικών δικτύων.

Ο στρατηγικός ερευνητικός στόχος της

Ε.Ε., που στην ουσία είναι τα δίκτυα, στοχεύει φυσικά στην αύξηση της ανταγωνιστικότητας της ευρωπαϊκής οικονομίας έναντι των Η.Π.Α. και της Ιαπωνίας. Πρόκειται για τη δημιουργία και τη συνέχιση του παλιού και του νέου ερευνητικού κεφαλαίου της Ευρώπης για την ποιοτική του συσσώρευση πράγμα που έχει γίνει στις ΗΠΑ εδώ και δεκαετίες. Σύμφωνα μ' αυτή την πολιτική προτείνεται ότι κάθε ερευνητικός τομέας θα ενοποιείται σ' ολόκληρη την ΕΕ. Όλα τα ερευνητικά κέντρα των κρατών μελών με το ίδιο αντικείμενο θα σχηματίζουν ένα ενιαίο ερευνητικό κέντρο, διασπαρμένο γεωγραφικά με μια χονδρική ενιαία ερευνητική πολιτική και στρατηγική που θα καθοδηγείται από τα ερευνητικά κέντρα "αριστείας", την ερευνητική αιχμή στον κάθε τομέα. Τα "δίκτυα αριστείας" που θα αποτελούν θα αποτελούνται από κέντρα ανεξαρτήτως εθνικότητας και θα επιλέγονται με υψηλά στάνταρ ερευνητικών απαιτήσεων. Η αξιολόγηση ενός κέντρου ως άριστου το εντάσσει στην πρωτοπορία της ευρωπαϊκής έρευνας. Με τον τρόπο αυτό πραγματοποιείται η συγκέντρωση της ελάχιστης κρίσιμης μάζας ερευνητικού κεφαλαίου που απαιτείται για να είναι αποδοτική η έρευνα και πραγματοποιούνται οικονομίες κλίμακας.

Η πολυδιάσπαση κυριαρχεί σήμερα στο εσωτερικό πολλών χωρών, όπως στην Ελλάδα και στην Ισπανία. Σαν παράδειγμα αναφέρουμε δύο ερευνητικά κέντρα στη θαλάσσια έρευνα στη χώρα μας το ΕΚΘΕ και το ΙΘΑΒΙΚ με παρόμοια αντικείμενα. Δύο φορές αγοράζεται ο ίδιος εξοπλισμός και η συνεργασία διασπάται. Με τη σύνδεση αυτών των δύο κέντρων σε ένα, το ΕΛΚΕΘΕ, που επιχειρεί το Υπουργείο Ανάπτυξης επιτυγχάνεται η συγκέντρωση ερευνητικού κεφαλαίου, η αύξηση της συνεργασίας και η οικονομία. Το ΕΛΚΕΘΕ ικανοποιεί πια τις προδιαγραφές ενός κέντρου αριστείας εξαιτίας της απόδοσης των κέντρων που θα το αποτελέσουν. Το σπάσιμο των εθνικών ορίων και στην έρευνα είναι μια προϋπόθεση της οικονομικής ενοποίησης. Το ενιαίο διασπαρμένο γεωγραφικό κέντρο στην έρευνα αντιστοιχεί στο διακρατικό εργοστάσιο στο επίπεδο της παραγωγής και μια βασική προϋπόθεση της ύπαρξής του είναι η συνεργασία των ερευνητών. Γι' αυτό άλλωστε η κινητικότητα ερευνητών και κεφαλαίου είναι μια βασική πολιτική της ΕΕ. Όπως είναι φυσικό ο σοσιαλφασισμός συμποτάρει την υλοποίηση της ευρωπαϊκής πολιτικής στη χώρα.

Ένα άλλο παράδειγμα θα δώσουμε με ένα ειδικό άρθρο που αφορά στην ενοποίηση των ερευνητικών κέντρων που αναφέραμε προηγουμένως. Ας δούμε όμως τις τοποθετήσεις των κομμάτων στη συνεδρίαση της 17/4/01 που αφορούν στην επεξεργασία του νέου νόμου για την έρευνα του 2919/01. Να σημειώσουμε ότι ο νόμος αυτός επιβάλλει προϋποθέσεις που ενισχύουν ισχυρά, σχεδόν επιβάλλει, τη συμμετοχή σε ερευνητικά προγράμματα των ιδιωτικών επιχειρήσεων και επιτρέπει τη δημιουργία εταιρειών υψηλής τεχνολογίας ακόμα και από τους ερευνητές. Είναι αντιγραφειοκρατικός στο πνεύμα του και αποδυναμώνει τον κρατικό έλεγχο πάνω στην έρευνα. Η λειτουργία των ερευνητικών κέντρων καθορίζεται σχεδόν με όρους ελεύθερης οικονομίας. Ειδικός αγορητής του ψευτοΚΚΕ, Σ. Στριφτάρης: "Εμείς είμαστε της αντίληψης ότι η έρευνα πρέπει να πραγματοποιείται με δημόσιες

δαπάνες, το προϊόν της έρευνας να είναι προϊόν του ελληνικού κράτους και όχι του κάθε ιδιώτη". Η Α.Ξηροτύρη του ΣΥΝ: "Οι ίδιοι οι ορισμοί του νομοσχεδίου αποδυναμώνουν το δημόσιο βασικό χαρακτήρα των ερευνητικών κέντρων και κάθε σύνδεσή τους με την κοινωνία, τα προβλήματα και τις ανάγκες ανάπτυξης" και η ίδια παρακάτω "Συνοψίζοντας τα προβλήματα...η έλλειψη δημόσιων δαπανών και η αποκλειστική σχεδόν χρηματοδότηση των ερευνητικών προτάσεων που εμπλέκονται ευθέως με τη βιομηχανία". Εισηγητής της ΝΔ, Ν. Τσιαρτσώνης: "Με το παρόν νομοσχέδιο τα ερευνητικά κέντρα της χώρας παύουν και τυπικά να χρηματοδοτούνται από το πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων της έρευνας και της τεχνολογίας, όπως προβλεπόταν από το ν.1514/85 και η βιωσιμότητά τους εξαρτάται πλέον από το βαθμό αξιοποίησης των ευρωπαϊκών προγραμμάτων σε συνεργασία με την ελληνική βιομηχανία". Ο Πρόεδρος της Ένωσης Ελλήνων Ερευνητών (ΕΕΕ-συντεχνία καθοδηγούμενη από τον σοσιαλφασισμό), Δ. Λουκάς: "Κατά την άποψή μας, το νομοσχέδιο υπονομεύει και την ποιότητα του δημόσιου ερευνητικού συστήματος και την ανταγωνιστικότητα της ελληνικής κοινωνίας. Γι' αυτό πιστεύουμε ότι, έστω και την τελευταία στιγμή, θα πρέπει να αποσυρθούν οι διατάξεις που αφορούν τα δημόσια ερευνητικά κέντρα".

Στις σημερινές συνθήκες της ιδιαίτερης ανάπτυξης των νέων τεχνολογιών που αποτελούν την καθοριστική παραγωγική δύναμη της σύγχρονης οικονομίας ο έλεγχος της τεχνολογίας συνεπάγεται και τον έλεγχο των επιχειρήσεων και την κυριαρχία πάνω τους. Η πρόταση όλων των προηγούμενων, που φαίνεται σαν να ανήκουν και στο βάθος ανήκουν στο ίδιο κόμμα επειδή συγκροτούν το ρώσικο καθεστωτικό πόλο εξουσίας, προϋποθέτει την ύπαρξη ενός δικού τους κράτους που ασκεί πλήρη οικονομικό και πολιτικό έλεγχο στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Σε αυτήν την περίπτωση το οξύγόντο της σύγχρονης επιχείρησης που είναι η νέα τεχνολογία θα είναι ιδιοκτησία του σοσιαλφασιστικού κράτους και που θα το παρέχει στις δόσεις που αυτό επιθυμεί στην κάθε επιχείρηση. Ο κόσμος που θα προκύψει θα έχει υποδουλωμένους τους ιδιώτες καπιταλιστές στο κράτος και διπλά υποδουλωμένους τους εργαζόμενους και θα πρέπει ν' ανταλλάσει τα τεχνολογικά του προϊόντα (αν υπάρχουν) αλλά και όλη του την παραγωγή μέσω διακρατικών συμφωνιών, ανάμεσα στους κυρίαρχους κρατικούς καπιταλισμούς. Πρόκειται για τον γνωστό ναζιστικό κόσμο της Γερμανίας και της φασιστικής Ιαπωνίας που τον γνώρισε η ανθρωπότητα. Ο κρατικοφασισμός σ' όλο του το μεγαλείο και μάλιστα ο εξαρτημένος κομπραδόρικός κρατικός φασισμός.

Να δούμε και πως αλλιώς προσπαθούν να υπονομεύσουν την ανάπτυξη με θέσεις που φυσικά προπαγανδίζουν εκτός από το κοινοβούλιο και σ' όλη την κοινωνία. Στην ίδια επιτροπή λέει το ψευτοΚΚΕ: "Εδώ υπάρχουν δύο αντιλήψεις. Η μία λέει ότι για να προχωρήσει κάθε έρευνα πρέπει να βασιστεί στη βασική έρευνα-και είναι η αντίληψη με την οποία εμείς συμφωνούμε- ενώ η άλλη υποστηρίζει ότι πρέπει να καταργηθεί η βασική έρευνα και να δώσουμε την ευκαιρία στην ιδιωτική πρωτοβουλία να την αναπτύξει". Ο ΣΥΝ πάντα πιο εκλεπτυσμένος: "Συνοψίζοντας τα προβλήματα- η αποδυνάμωση της βα-

σικής έρευνας, που αποτελεί το θεμέλιο και της εφαρμοσμένης και βιομηχανικής έρευνας μακράς πνοής- η αλλοίωση του δημόσιου χαρακτήρα των ερευνητικών κέντρων και η αποδυνάμωση των ακαδημαϊκών χαρακτηριστικών τους όπως και της σύνδεσής τους με την πανεπιστημιακή έρευνα". Ο θλιβερός νεοδημοκράτης: "Η βασική έρευνα πρέπει να χρηματοδοτηθεί σε ένα λογικό ύψος επενδύσεων, καθώς είναι απαραίτητη για την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας και της ελληνικής επιχείρησης όπως γίνεται στις ευρωπαϊκές χώρες αλλά και στις ΗΠΑ". Ο Πρόεδρος της ΕΕΕ: "Έχουμε ανάγκη από τους πλέον ικανούς; Το νομοσχέδιο λειοδύσει όχι αφού σε μια σειρά ρυθμίσεων απομακρύνεται από τα διεθνή ισχύοντα ακαδημαϊκά κριτήρια. Για μας το νομοσχέδιο αποτελεί τη συνέχεια μιας πολιτικής που εγκαινιάστηκε θεσμικά με το ν.2350/79 και σήμερα προτείνει την απογύμνωση των ερευνητικών κέντρων από κάθε ακαδημαϊκό χαρακτήρα στο όνομα της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής βιομηχανίας".

Όλοι οι προηγούμενοι με ίδιες πάντα θέσεις, αυτές του φιλορώσικου αστικού πόλου εξουσίας, αντιπαραθέτουν τη βασική έρευνα στην προτεραιότητα υπέρ της άμεσα εφαρμοσμένης που δίνει η ΕΕ και απαιτούν επιπρόσθετα να έχει αυτή και ακαδημαϊκό χαρακτήρα. Η βασική όμως έρευνα από τη φύση της είναι ακαδημαϊκή. Ο ακαδημαϊκός χαρακτήρας είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της βασικής έρευνας. Και όμως οι προηγούμενοι ξεχωρίζουν παράλογα από τη βασική τον ίδιο της τον χαρακτήρα τον ακαδημαϊκό και τον απαιτούν ξεχωριστά από τον φορέα αυτού του χαρακτήρα που είναι η ίδια η βασική έρευνα.

Ας χρησιμοποιήσουμε την άποψη ενός συντηρητικού αστού, του υπουργού ανάπτυξης, που ανήκει όμως στο δημοκρατικό αστικό και φιλοευρωπαϊκό πόλο εξουσίας. Διαβάζουμε στο βιβλίο του υπουργού "Το νέο τοπίο της ανάπτυξης" στη σελίδα 184: "Ένα άλλο σοβαρό ζήτημα είναι η βασική έρευνα, για την οποία υπάρχει εκτενής συνηγορία από τον ακαδημαϊκό κόσμο για την ενίσχυσή της. Δυστυχώς όμως σε αυτό το επιχείρημα καταφεύγουν όχι μόνο οι πρωτότυποι ερευνητές, που έχουν επιλέξει πιο ελεύθερα και δύσκολα ερευνητικά πεδία, αλλά και όσοι έχουν παραιτηθεί από την ανταγωνιστική έρευνα, δεν μπορούν να προαγάγουν την τεχνολογική ανάπτυξη και καλύπτουν την αδυναμία τους πίσω από την επίκληση της έρευνας χωρίς αξιοποίηση και χωρίς αξιολόγηση. Είναι προφανές η μεγάλη σημασία της βασικής έρευνας, αλλά πρέπει να γίνει μία απόπειρα διαφοροποίησής της ανάλογα με την ποιότητα και τον βαθμό μελλοντικής αξιοποιήσής της". Εδώ έχουμε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα του πως διαφθείρει ο σοσιαλφασισμός τις συνειδήσεις. Στηρίζει και τροφοδοτεί τον συντεχνιασμό των πιο καθυστερημένων στοιχείων, που βλάπτονται εξαιτίας ακριβώς της καθυστέρησής τους, ενάντια στην ανάπτυξη και στη συνέχεια τα εντάσσει στο φαίνοκόκκινο κίνημα στο οποίο ηγείται πολιτικά. Ας δούμε τη δήλωση της συντεχνίας των ερευνητών που όμως δεν εκφράζουν την πλειοψηφία τους. Ο Πρόεδρος της ΕΕΕ: "Αν η κυβέρνηση επιμείνει στην ψήφιση του νομοσχεδίου,

συνέχεια στη σελ. 17

